

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
К.бр.521/14
Београд
ул.Катанићева бр.15
Дана 01.02.2017. године

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу судије Зорана Ђорђевића, председника већа, судије Зорана Ганића, члана већа и судија поротника Светислава Ђинђића, Десанке Драгићевића и Горана Тинтора, чланова већа, са записничаром Јеленом Радовановић, у кривичном поступку против оптужених Бидаима Краснићија, Емрана Бејзака и Немање Николића, због кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у вези чл.33 КЗ, по оптужници Вишег јавног тужилаштва у Београду Кто.бр.243/14 од 27.05.2014. године, измењеној 16.01.2017. године, на главном претресу одржаном у присуству заменика вишег јавног тужиоца Биљане Јакшић, оптуженог Бидаима Краснићија са брачиоцем адв.Милошем Зековићем, оптуженог Емрана Бејзака са брачиоцем адв.Милосавом Ивићем и оптуженог Немање Николића са брачиоцем адв.Александром Јанићем, једногласно је донео дана 16.01.2017. године, а дана 01.02.2017. године, објавио следећу

ПРЕСУДУ

Оптужени Бидаим Краснићи,

[Redacted block of text]

КРИВИ СУ

што сү:

У ноћи између 04.01. и 05.01.2014. године, у Младеновцу, у кући у ул. [redacted] у бр. [redacted] која је власништво оштећеног, у стању урачунљивости, свесни свога дела и његове забрањености чије извршење су хтели, лишили живота ошт. [redacted] Драгану [redacted] при извршењу кривичног дела разбојништва, а све у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, на тај начин што су по претходном договору, најпре неколико дана надгледали кућу оштећеног да би са сигурношћу утврдили када је оштећени код куће, знајући да је инвалид тј. нема десну ногу до бутине и да болује од шећерне болести, да би након тога у инриминисано време, дошли до куће оштећеног, коју су обили на тај начин што су шрафцигером разбили прозор на кухињи, кроз који су сва тројица потом ушла у кућу, да би након тога оптужени Бидаим Краснићи започео преметачину у просторијама које су ближе улазу у кућу и пазио да неко не нађе, док су се оптужени Емран Бајзак и Немања Николић одмах упутили у спаваћу собу ошт. [redacted] којег су затекли у кревету и од ког су најпре захтевали да им преда златан накит који је имао на себи, и да им открије место на којем држи преостало злато и новац, а када је оштећени то одбио, према њему применили силу на тај начин што му заједничким деловањем, бежичним телефоном задали три удараца у пределу чела и удараце по десној шаци (на који начин су оштећеном нанели лаку телесну повреду у виду три раздерине и нагњечине у ченоном пределу, крвни подлив у десном јагодичном пределу лица, огуљотину коже у пределу десног доњовиличног угла и огуљотине коже на десној страни врата одмах испод десног доњовиличног угла као и тешку телесну повреду у виду прелома II чланка IV прста десне шаке), истовремено захтевајући да им оштећени преда златан накит који је носио на себи и каже где је скривен преостали накит и новац, а када је оштећени почeo то да одбија

пружајући вербални отпор, вичући и дозивајући у помоћ, оштећеном преко лица ставили јастук који су снажно притискали у трајању од око једног минута, што је услед недостатка кисеоника у срчаном мишићу довело до погоршања атеросклеротичног оболења срца и његових крвних судова, услед чега је оштећени преминуо, да би након тога са његовог тела скинули златан накит који је носио и наставили преметачину по кући, из које су одузели готов новац у динарима и еврима у неутврђеном износу, више златних ланчића са привесцима и прстене, укупне тежине од 38,81 gr, вредности од 68.229,00 динара и један мобилни телефон марке "Samsung GT-I8510" са картицом бр. [REDACTED] да би у наставку деловања по напуштању куће оштећеног, од [REDACTED] преузели возило марке "Југо", беле боје, рег. ознака [REDACTED] којим су дошли до Београда, где су на клупи на окретници аутобуса на Зеленом венцу оставили предметни мобилни телефон, након чега су заједно са [REDACTED] ванбрачном супругом оптуженог [REDACTED] Краснићија, отишли до ТЦ "Ушће", где су оптужени Немања Николић и Емран Бејзак у "Златарни Цеље" продали део одузетог злата тежине 22,50 gr за износ од 36.900,00 динара, а оптужени Бидаим Краснићи и [REDACTED] у истој златарији продали 10,40 gr злата за износ од 22.464,00 динара, док су у златари "Progold Partner" продали преосталих 5,910 gr злата за износ од 8.865,00 динара, након чега су оптужени овако прибављени новац и готов новац који су одузели из куће оштећеног, међусобно поделили на три једнака дела,

- чиме су извршили кривично дело тешко убиство у санзвршилаштву из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у вези чл.33 КЗ,

па суд применом наведеног законског прописа уз даљу примену одредби чл.4, 42, 45, 54 и 63 КЗ

ОСУЂУЈЕ

**оптуженог
Бидаима Краснићија**

на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 07.03.2014. године, када је лишен слободе, па до упућивања у установу за издржавање казне затвора,

**оптуженог
Емрана Бејзака**

на казну затвора у трајању од 16 (шеснаест) година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 07.03.2014. године, када је лишен слободе, па до упућивања у установу за издржавање казне затвора,

**оптуженог
Немању Николића**

на казну затвора у трајању од 18 (осамнаест) година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 08.03.2014. године, када је лишен слободе, па до упућивања у установу за издржавање казне затвора.

Оптужени се ослобађају дужности плаћања трошкова кривичног поступка, те исти у целости падају на терет буџетских средстава суда.

На основу чл.91 и чл.92 КЗ од оптужених Бидаима Краснићија, Емрана Бејзака и Немање Николића одузима се имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела и то од сваког оптуженог у износу од по 22.743,00 динара.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктобр.243/14 од 27.05.2014. године, која је изменењена 16.01.2017. године, оптуженима Бидаиму Краснићију, Емрану Бејзаку и Немањи Николићу стављено је на терет извршење кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у вези чл.33 КЗ.

Оптужени Бидаим Краснићи, се у предистражном поступку у Одељењу за сузијање крвних и сексуалних деликата и у Вишем јавном тужилаштву у Београду дана 07.03.2014. године, користио законским правом да се брани ћутањем. На припремном рочишту одржаном 09.03.2015. године, оптуженни Краснићи је изјавио да се не осећа кривим и да није извршио кривично дело које му је стављено на терет. На главном претресу одржаном 07.07.2015. године, изјавио је да се Немањом Николићем видео пар дана пре критичног 02.01.2014. године. Немања му је рекао да зна једну кућу у којој има добра злата и предложио му да са Емраном обију ту кућу и украду новац и злато. Кроз разговор му је Немања рекао да је радио у тој кући, да је нешто крчио и сликао и да тај човек за ког је то радио, живи сам у тој кући и да је приметио да има добра злата. Све то пренео је Емрану Бејзаку, тако да су се њих тројица договорила да "одраде ту кућу". Наредна три дана њих тројица обилазила су ту кућу у смислу да би видели да ли има некога у кући и да би се договорили како ће то да ураде. Док су обилазили ту кућу нису приметили да у њој неко живи односно да је у кући упаљено светло и да се нешто дешава у кући или дворишту. Последњи пут кућу су обишли негде око 18,00 часова 04.01.2014. године, и тада су сва тројица мислила да у кући нема никог јер нису видели да се у кући било шта дешава, тако да су се договорили да ту кућу обију те вечери. Нашли су се негде између 22,00-23,00 часа, Емран је са собом понео шрафцигер да би имао чиме да обије прозор, а он је понео "две батеријске лампе на бази упаљача".

Договорили су се да Немања и Емран уђу у кућу и да узму злато и новац, а да он чува стражу. Објаснио је да је Емран шрафцигером најпре поломио прозор, а затим га отворио тако да су кроз тај прозор у кућу прво ушли Емран и Николић, а потом и он. Истакао је да је био убеђен да нема никога у кући и да мисли да су и њих двојица исто то мислила. По договору он је остао да чува стражу одмах ту поред прозора кроз који су ушли, а њих двојица су отишли даље у кућу. Емран и Немања су се у кући задржали 10-15 минута. За то време није ништа чуо ни видео. Када су њих двојица дошла до њега заједно су кроз исти прозор изашли из куће. Навео је да је он од куће понео три паре плетених рукавица које је дао Николићу и Емрану, који су те ноћи носили капе у вези са чим је објаснио да Немања и Емран нису

носили фантомке већ обичне зимске капе.

Када су изашли из куће кренули су ка Емрановом стану који се налази неких 150 m даље међутим у том тренутку прошла полицијска патрола, што их је уплашило тако да су побегли до оближње ливаде на којој је Емран запалио и рукавице и капе. Одатле је позвао брата да му довезе "Југа" јер су хтели да оду до града да продају злато. Напоменуо је да су му док су излазили из куће Немања и Емран рекли да су у кући нашли паре и злато. На тој ливади утврдили да су донели неколико ланчића, мобилни телефон марке Samsung, 150 евра и нешто динара.

Када му је брат довезао аутог, прво су отишли до Немањине куће да би се Немања пресвукао и узео личну карту, након чега су сва тројица отишли за Београд. На Зеленом венцу на аутобуској станици су оставили тај мобилни телефон који су узели из куће оштећеног, након чега је позвао супругу да дође за Београд. Њих тројица су је сачекала на аутобуској станици након чега је у ТЦ "Ушће" један део злата продао он користећи личну карту своје супруге за око 34.000,00 динара, док су други део злата продали Немања и Емран за износ од око 30.000,00 динара. Објаснио је да су њих тројица у Београд стигла између 07,00-08,00 часова, док је његова супруга из Младеновца дошла у Београд око 9-10 часова.

Сав новац од продатог злата и девизе њих тројица су поделила на три једнака дела. Навео је да супрузи рекао да је то злато које су Бејзак и он одавно украдли из неке куће у Сопоту. Није јој рекао шта су урадили претходне вечери.

Објаснио је даље да је током инкриминисаног догађаја чувао стражу код тог прозора кроз који су и ушли у кућу, наводећи да даље у кућу није улазио, да је чуо како њих двојица по кући врше преметачину у смислу да преврћу ствари и отварају плакаре у соби. Док је чувао стражу није чуо никакве гласове. По изласку из куће ни Немања ни Емран му нису рекли да су у једној од соба затекли тог человека, односно он је то схватио тек након дан или два када је полиција ухапсила неку жену из комшијука која је спремала кућу том човеку тако да је тек тада схватио да је тај човек мртвав. Кад је то чуо позвао је и Николића и Емрана до дођу код њега и рекао им да је у кући коју су опљачкали убијен човек након чега их је питао шта они знају о томе односно шта се десило. Њих двојица нису ништа хтела да му кажу, а после су почели да пребацују одговорност један на другог као што су то радили и на суђењу. Емран му је касније рекао да је Немања тог човека нечим ударао у главу и давио јастуком, док му је Немања после тога рекао да је то урадио Емран тако да на крају није успео да схвати шта је ко од њих двојице радио.

Навео је да је близак и са Емраном и са Николићем и да су му обојица другари. Такође је навео да му је жао што се то уопште десило наводећи даље да заиста није знао да је тај човек био у кући. Истакао је да је Немања тврдио да у кући нема никога и објаснио да уопште не би ни ишао тамо нити би улазио у кућу, да је знао да је тај човек код куће. Када му је причао о тој кући Немања му је рекао да је ваљда "даљи кум" са тим човеком и да је радио код њега у кући. Тог човека је знао само из виђења, лично се нису познавали, а из прича је знао да је шећераш и инвалид односно да нема једну ногу. Такође, знао је да је тај човек храмао, а приметио је и да се често возио таксијем.

Оптуженни Краснићи је даље током главног претреса на скици лица места показао место на ком се налазио током критичног догађаја и то тако што је показао просторију која је на скици означена као кухиња (у којој су означені трагови бр.4, 5 и 6). Даље је објаснио да са тог места на ком је стајао, није могао да види шта се дешава у другим просторијама у кући,

односно у дневној и спаваћој соби, у вези са чим је навео и да је у кући био мрак и да светла нису палили. Објаснио је даље да се са прозора код ког је он стајао види прилазна стаза која води од капије дворишта до улазних врата куће, чесма и улица. На том месту је стајао да би пазио да неко не нађе.

На главном претресу одржаном 07.10.2015. године, након што су му предочени налаз и мишљење Биолошког факултета, из којих је утврђено да је у кући пок.**[REDACTED]** његов ДНК профил пронађен на ручици ормара и на једној од торбица, оптужени Краснићи је изјавио да су ти трагови пренети преко рукавица које су користили саопштежени. На главним претресима од 09.11.2016. године и 16.01.2017. године, остао је при одбрани изнетој на претходном главном претресу.

Оптужени Емран Бајзак, саслушан у предистражном поступку дана 07.03.2014. године, изјавио је да је три дана пре критичног догађаја, момак по имени Немања Николић, који живи поред Бидаимове таште у Радничкој улици, предложио Бидаиму и њему да покраду злато и новац из једне куће у Младеновцу. Тада није знао како се зове човек који је живео у тој кући. Објаснио је да их је Немања одвео да им покаже где тај човек станује и рекао им је да је тај човек инвалид и шећераш, да није код куће и да има више злага него паре. Кућа тог човека се налазила на путу према Баташеву.

Објаснио је да су њих тројица та три дана надгледала кућу тог човека и да га за то време нису видели. Дане 04.01.2014. године, негде око 19 часова, њих тројица су одлучила да ће те вечери око 23,00 – 23,30 часова, отићи у ту кућу да би украдли злато и новац. У току те вечери из града су прво дошли код њега кући (кући оптуженог Бајзака), а након тога су у договорено време кренули ка кући тог човека која се налазила у близини. Носили су капе – фантомке и рукавице, а он је са собом понео и шрафцигер за прозор. Са улице су ушли у двориште те куће и дошли до једног мањег прозора на кући који су Немања и он "мало по мало" шрафцигером лупали и разбили, након чега су се мало склонили у страну у дворишту, а да када су се уверили да се нико не појављује, у кућу је кроз прозор прво ушао он, а за њим и Немања и Бидаим.

Изјавио је да су мислили да у кући нема никога. Прво су ушли у предсобље, а затим у неку собу у којој су видели човека који је лежао на кревету. Навео је да је у кући било мрачно и да их је тај човек питао "шта ћете овде", након чега је Немања узео јастук који је том човеку ставио на главу "да се не би чуо". За то време Бидаим је остао код прозора и пазио да неко не нађе, док је он по соби тражио паре и злато. Док је у тој соби уз помоћ лампе претраживао ормаре, чуо је ударац и тог човека који је изговорио "немојте да ме малтретирате немам ништа". Навео је да није видео да је Немања ударио тог човека и објаснио је да је Немањи рекао да тог човека не удара, већ да га само држи. Даље је изјавио да су се у кући задржали око 3-4 минута, наводећи даље да је он у новчанику који је био у регалу и новчанику који је био поред тог човека, нашао око 12.000,00 динара и 60-70 евра, док му је Немања пре тога дао злато. Навео је да је тај човек када га је Немања пустио рекао "момци зајебали сте се, јаба сте ушли нема ништа унутра".

Након тога из куће је кроз прозор прво изашао Бидаим, затим он, а за њим и Немања. Отишли су до неке ливаде преко пута пруге где су пребројали тих 12.000,00 динара, 60-70 евра, неколико златних ланчића и један прстен с тим да им је Немања тада показао мобилни телефон који је однео из те куће. Након тога Бидаим је позвао млађег брата **[REDACTED]**, којег зову **[REDACTED]** да му довезе ауто до школе на брду да би отишли да се виде са неким девојкама.

им је након 10-15 минута довезао белог "Југа" са којим су прво [REDACTED] одвезли до куће, а затим кренули за Београд да би продали то злато. Објаснио је да су ишли ауто путем, да је он возио, да је Бидаим седео на сувозачком месту, а Немања позади и да су око 07,00 часова стигли у Београд. Немања је предложио да мобилни телефон који је узео из куће, оставе на станици код пијаце на Зеленом венцу, где га је Немања потом и оставил на некој клупи, након чега су њих тројица отишли до оближње кафана. Око 10,00-11,00 часова, код железничке станице су покупили Бидаимову жену Тању, коју је Бидаим питао да им прода то злато јер је имала личну карту. Тања је прво то одбијала јер је мислила да је то његово (Бејзаково) злато, а њих двоје су били у свађи, међутим Бидаим јој је рекао да је то злато из једне куће у Сопоту где су њих двојица радила и поново је замолио да злато прода на своје име. Након тога одвезли су се до ТЦ "Ушће" где су Немања и он у једној од златара продали злато на Немањино име, док су Бидаим и [REDACTED] отишли до друге златаре. Објаснио је да су Немања и он злато продали за око 30.000,00 динара, а Бидаим и [REDACTED] за око 33-34.000,00 динара. Након тога сво четврто су се вратили за Младеновац, он је возио и у повратку, а по доласку у Младеновац су се разишли свако на своју страну.

Током саслушања у Вишем јавном тужилаштву у Београду које је спроведено такође 07.03.2014. године, оптужени Бејзак је изјавио да у свему остаје при напред изнетој одбрани с тим што је додао да оптуженог Бидаима Краснићија дugo познаје али да су скоро почели да се друже. Немању Николића зна само површино и не дружи се са њим. Објаснио је да је када је изјавио да су три дана надгледали кућу под тим мислио да су сва тројица тих дана обилазили око те куће и да су видeli да у њу нико ни не улази нити из ње излази. Непосредно пре самог критичног догађаја видели су да се у кући не пали ни светло. Даље је навео да је током критичног догађаја Бидаим све време стајао поред прозора и гледао напоље. Објаснио је да му је Немања у кући додао злато односно неке ланчиће, прстен и привеске, чијег изгледа се не сећа. Немања му није рекао да је то злато скинуо са оштећеног али он претпоставља да је Немања на тај начин дошао до тог злата. Новац који су у златарама добили од продаје злата у износу од нешто преко 60.000,00 динара, Бидаим, Немања и он поделили су на три једнака дела. Од новца који је он пронашао у кући критичне ноћи кутили су бензин, а остатак су такође поделили на три једнака дела. Објаснио је такође да је мобилни телефон о којем се претходно изјашњавао, Немања оставио на клупи на Зеленом венцу јер им мобилни телефон није требао. Даље је навео да се након ударца који је чуо те вечери у кући, није окренуо и да зато није видео да ли је Немања у руци евентуално држао неки предмет. Навео је да претпоставља да је Немања тог человека ударио "од стреса" јер је тај човек почeo да се дере. Објаснио је да ни Немања ни он тог человека нису питали где држи новац и злато. Бидаим је стајао поред прозора у кухињи кроз који су ушли у кућу тако да није могао да види шта Немања и он раде јер је место где је стајао доста даље од спаваће собе односно мора да се прође кроз ходник да би се ушло у спаваћу собу. Навео је да се каје што је "ово урадио, хтео је само да узме новац и злато, није желео никога да убије".

На припремном рочишту одржаном 09.03.2015. године, оптужени Бејзак је изјавио да сматра да је извршио кривично дело тешке крађе и истакао да није извршио никакво убиство као и да је колико он зна, убиство извршио оптужени Николић. На главном претресу одржаном 07.07.2015. године, изјавио је да жели да изменi одбрану. Навео је наиме да су се договорили да Немања и он уђу у кућу, а да Краснићи чува стражу. Немања је био "даљи кум" са тим човеком и знао је распоред просторија у његовој кући. Када су ушли у двориште и дошли до прозора Немања и он су поломили прозор шрафцигером који је он понео са собом, а након тога су ушли у кући. За то време Краснићи је најпре стајао у дворишту поред

тог прозора, а касније је колико зна ушао у то предсобље односно веранду и остао тамо. У кући је Николић ишао испред њега јер је раније био у тој кући и познавао је распоред просторија. Немања је отишао у спаваћу собу, док се задржао у првој просторији у којој је по плакарима тражио злато и новац. Редом је претресао плакаре и ормане и на крају је ушао у спаваћу собу. Када је ушао у спаваћу собу чуо је како Немања удара у нешто, само је то чуо. Био је потпуни мрак тако да није видео "у шта он то удара". Питao је Немању шта то ради, на шта му је Немања рекао нешто у смислу "шта те брига, гледај своја посла". Док је вршио преметачину у спаваћој соби у комоди поред врата је нашао неколико ланчића и неке златне привеске, док је новац нашао у једиој торбици која је била поред кревета. Био је мрак, није најбоље видео али та спаваћа соба је мала и у њој се налазио један регал, кревет и сто. Није видео да је неко лежао у том кревету, видео је само неке јоргане.

Навео је даље да од тренутка кад су ушли у кућу до тренутка кад су изашли из куће, по његовој процени није прошло више од 5 минута. Кад су изашли из куће сва тројица су отишла до оближње ливаде и тек тамо је Немању питао шта се дешавало у соби. Немања му је рекао да је тај човек био у кревету, да му је свукао капу са главе и да га је препознао и да је зато морао да га удари и да га гуши јастуком. Кад се све то дешавало он је био у соби и чуо је само ударце али то није видео нити је могао да види јер је био потпуни мрак. Немања му је рекао да је тог човека ударао песницом и гушио јастуком као и да не зна да ли је човек умро или је био у несвести. Док су Немања и он на тој ливади причали о томе шта се дешавало у спаваћој соби, Краснићи није био ту, мисли да је отишао негде да врши нужду.

Након што му је од стране председника већа предочена одбрана коју је изнео у предистражном поступку оптужени Бејзак је изјавио да није тачно оно што је изјавио у службеним просторијама Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликата односно да су Немања и он ушли у спаваћу собу и разговарали са оштећеним, да их је опитећени питао "шта ћете ви овде" и да им је рекао "да су се зајебали" да нема ничега у кући и да му је након тога Немања ставио јастук на главу. Изјавио је да ништа од тога није тачно и да је тачно једино оно што је изјавио на главном претресу.

Навео је да је у полицији то морао да изјави зато што су га физички и психички малтретирали, ставили су му кесу на главу, оборили га на под, тукли пендреком по табанима, а један му је седео на коленима. Даље је навео да је када је износио одбрану пред тужиоцем само поновио оно што је рекао у полицији мада га у тужилаштву нико није малтретирао. На посебно питање председника већа да ли је он или његов бранилац поднео пријаву Одељењу за контролу законитости у раду МУП-а или кривичне пријаве против полицајца који су га саслушавали на начин на који је описао, оптужени Бејзак је изјавио да то није никоме рекао па ни свом браниоцу, хтео је то да каже само пред судом тако да никакав поступак поводом тога није покренуо. На даље питање председника већа да ли је током тортуре коју је описао задобио телесне повреде и да ли је при пријему у Окружни затвор у Београду тражио лекарски преглед, оптужени Бејзак је изјавио да је био на прегледу при пријему у притвор али да на телу није имао никакве модрице у вези са чим је даље навео да колико он зна, човеку не остају модрице уколико га туку по табанима. Навео је да су га по табанима тукли неким малим чекићем.

Даље је изјавио да је за чињеницу да је тај човек убијен сазнао тек од Бидаима када је Бидаим позвао Немању и њега, да их пита шта се дешавало у кући. Колико он зна Бидаим је за то сазнао тако што је нека жена из комшијука била ухапшена због убиства тог човека.

Након што му је предочено да је у предистражном поступку изјавио да су се након што су поломили прозор мало склонили у страну да мало сачекају да виде шта ће се десити, оптужени Бејзак је изјавио да је и то у полицији изјавио јер су га малтретирали тако да је морао да говори оно што му они кажу. Навео је да током дешавања у спаваћој соби [REDACTED] глас није чуо.

На главном претресу одржаном 07.10.2015. године, оптужени Бејзак је изјавио да жели да измени одбрану коју је изнео на претходном главном претресу. Навео је да је на претходном главном претресу био нервозан због своје породице “јер има сазнања” да му они шаљу писма која он је добија, па је из тих разлога и у “таквом стању” изнео одбрану која није тачна. Истакао је да је једино тачна одбрана коју је изнео у предистражном поступку и да жели у свему да остане при тим наводима. На главном претресу одржаном 30.11.2015. године, оптужени Бејзак је истакао да остаје при одбранама које је изнео током предистражном поступка, да би након што му је од стране председника већа предочена одбрана коју је изнео на главном претресу од 07.07.2015. године, изјавио да је тада био у афекту односно био је “бесан на суд” јер је мислио да му суд онемогућава достављање писама од његове породице из Француске. На главном претресу одржаном 09.11.2016. године, оптужени Бејзак је изјавио да остаје при одбрани коју је изнео на претходном главном претресу с тим да је уз “извиђење суду” што то раније није изјавио, навео да је критичне ноћи иако је био мрак видео да је Немања оштећеног ударао бежичним телефоном у главу. Даље је навео да су њих тројица разговарала док су била на слободи односно док нису похапшени и да му је Немања тада рекао нешто у смислу да ће да призна да је то урадио, а да му он некако помогне односно да уколико буду ухапшени не каже да је видео да је оштећеног ударао телефоном. Додао је да му је Немања те ноћи након што су изашли из куће, рекао да му је тај бежични телефон испао из руке док су бежали из куће. Такође истакао је да све што је навео може да потврди и Бидаим Краснићи.

За овим је оптужени Краснићи изјавио да више не зна у шта да верује и да се сада сећа да су њих двојица у ауту помињала неки телефон који је негде испао.

Оптужени Немања Николић, саслушан у предистражном поступку у Вишем јавном тужилаштву у Београду дана 08.03.2014. године, изјавио је да су 04.01.2014. године, око 21,00-21,30 часова, Бидаим Краснићи, који живи у близини, и Емран Бејзак дошли до његове капије и позвали га да дође код Бидаима да би попричали нешто. Када је дошао код Бидаима, Бидаим и Емран су му рекли да имају “један добар посао да одраде”, да је “све срећено” и да у тој кући нема никога јер је [REDACTED] отишао у неко село. [REDACTED] је иначе инвалид и бави се прорицањем судбине. Он је пристао на то тако да су око 01,00-01,30 часова њих тројица отишла до куће оштећеног. У двориште су ушли кроз капију која је била откључана и дошли до застакљене веранде на којој је већ био разбијен један велики прозор чије парчиће је уз неке три шипке видео на травњаку. У кућу је кроз тај разбијени прозор прво ушао Емран, па он, а за њим Бидаим. Навео је да су Бидаим и Емран са собом понели по једну батеријску лампу. Он ништа није понео са собом. Објаснио је да се по уласку у кућу одмах налази кухиња из које се улази у прву собу из које се потом улази у другу собу, а из друге собе у трећу собу. Навео је да су знали да оштећени живи сам. Даље је навео да је Емран скинуо неку јакну са чивилука, и да му је када га је питao зашто је то урадио, Емран рекао да је чуо “неког тамо у последњој соби”. Питao је Емрана “како има неког када си ми рекао да нема никога у кући” на шта му Емран ништа није одговорио. Емран је рекао да ће да баци јакну на ту особу коју је чуо и да ће да је веже, јер је претпоставио да је [REDACTED] у соби. Питao је

Емрана како мисли да га веже када ништа није понео са собом, на шта му је Емран одговорио да ће се снаћи. Емран је ушао у собу у којој се задржао минут-два. Бидаим и он нису улазили у ту собу али су ушли у другу собу по реду, где су по намештају “гледали” шта има од новца и злата. У тој соби у фијоци радног стола пронашли су један велики ланчић са привеском у облику крста, а у једној чинији поломљену мушку бурму. Нису палили светла у кући. Из собе у којој је Емран био са оштећеним, није чуо ни вику ни бука нити разговор.

Када је Емран изашао из собе показао им је један или два ланчића на гомилици, сећа се да је један од тих ланчића имао више мањих привезака отприлике пет-шест привезака од којих је један био је у облику слова “А”, други са ликом Богородице и један у облику плочице с тим да је било и још неколико мањих привезака. Емран им је показао и мобилни телефон марке Samsung и 150 евра и 4.000,00 – 5.000,00 динара који су били у неком жутом нотесу или торбици. Навео је да су се у кући све укупно задржали четири-пет минута и да су из ње изашли како су и ушли. Након тога отишли су до насеља Драпшин, где је Бидаим од брата који се зове [REDACTED], а зову га [REDACTED], узео белог “Југа”. Објаснио је да је тада видео шта су узели из куће и да су након тога отишли у Београд, паркирали се у гаражи код Зеленог венца и попили кафу у неком локалу из којег је Бидаим позвао своју невенчану супругу [REDACTED] да дође до Београда јер је имала личну карту. Навео је да је [REDACTED] одмах дошла и да су је сачекали на аутобуској станици одакле су сво четворо отишли до Земуна и Земун поља како би продали то злато међутим пошто је била недеља и ни једна златара није радила, отишли су до ТЦ “Ушће”. На првом спрату у “Ушћу” Емран и он су у једној златари продали ланчић са привеском у облику срца и танак ланчић са више мањих привезака, за шта су добили 34.000,00-36.000,00 динара, док су [REDACTED] и Бидаим другој златари продали остатак злата. Након што су продали злато у ауту су поделили новац на три једнака дела. Било је укупно 96.000,00-97.000,00 динара. Својих 50 евра је променио у Младеновцу. Навео је да Бидаима зна одавно јер Бидаим седам-осам година живи са његовом сестром од тетке [REDACTED]. Емрана је познавао месец-два, упознао га је преко Бидаима. Емран је живео у близини оштећеног.

Даље је навео да је познавао и оштећеног [REDACTED] јер му је током лета 2013. године, крчио кућу и осликао једну слику на зиду, на који начин је зарадио 200-250 евра што је причао по крају јер се у крају сви друже и причају о свему. Даље је објаснио да је два-три дана након критичног догађаја из медија сазнао да је [REDACTED] мртвав. Истакао је да су Бидаим и Емран били пре њега у полицији где су дали изјаве након чега су се нашли са њим и претили му да полицији ништа не каже јер ће му у супротном убити и породицу и њега, а такође ће му “у затвору наместити мучење”. Питао је Емрана како то да је [REDACTED] мртвав на шта му је Емран рекао да га то не занима, да га је он везао и да је “оштећеном пукло срце од страха”. Даље је објаснио да је из разлога које је навео, као и због страха од казне, два пута покушао да оде из земље, као и да је његова сестра [REDACTED] потишла у иностранство. Додао је да је Емран на клупи на станици Зеленом венцу, оставио мобилни телефон који је узео од оштећеног. Изјавио је да се каје што је то урадио.

На припремном рочишту одржаном 09.03.2015. године, оптужени Николић је изјавио да се не осећа одговорним ни за један од навода оптужнице осим за наводе који се тичу продаје злага, док је на главном претресу одржаном 07.07.2015. године, изјавио је да је одбрану у предистражном поступку дао под притиском и претњом Емрана Бејзака. Емран му је тада претио да ће му побити целу породицу и да ће и њега пребити ако не да такву изјаву. Навео је

да је Емран већ насртао на његову породицу и пребио његовог рођеног брата [REDACTED] о чему постоје подаци у ПС Младеновац, а то се све десило 17.10.2014. године, када је био штрајк адвоката. Тада му је Емран претио да ће му побити оца, мајку и брата и да запалити кућу уколико не преузме дело на себе и не каже да је он убио тог човека. Све се то дешавало док су сви били у затвору у Палати правде. Емран је из затвора послao неку поруку и неки његови другари су му пребили брата.

Изјавио је да је сада покрај познавао и објаснио да су [REDACTED] у Младеновцу сви знали јер се бавио гатањем. [REDACTED] је био инвалид и стално се возио таксијем. Објаснио је да је током лета 2014. године, код [REDACTED] цртала лик његовог покојног сина на фасади, да се сећа да је тог лета поред [REDACTED] куће прошао Краснићи и да га је пар дана касније у друштву Бејзак Емрана, питао да ли је он то цртала, распитивао се о тетоважама и тражио да га он истетовира. Са Краснићијем је док га је тетовирао био Бејзак, који се се стално распитивао шта је код кога радио у кући, колико је шта наплатио, тако да га је питао и за [REDACTED] односно колико је наплатио ту слику коју је насликао. Рекао је Емрану да је тај посао вредео дosta више али да је [REDACTED] наплатио 25.000,00 динара јер му је познаник и јер је стар и болестан човек.

Након тога са Краснићијем и Бејзаком се није дружио да би негде уочи Божића 4. или 5. јануара 2014. године, на врата покуцала њих двојица и позвала га да изађе напоље јер треба нешто да им помогне. Краснићи и Бејзак су му најпре рекли да треба да им помогне нешто око аута, да би када су дошли до аута Емран почeo да прича како не треба да се поправља ауто већ да треба да им причува стражу док они обију кућу [REDACTED] за шта му је понудио 100 евра. Он је прво то одбиео међутим, почели су да га убеђују тако да је на на kraју то прихватио. Објаснио је да је остао испред [REDACTED] куће и да је стајао на улици поред Краснићијевог и Бејзаковог паркираног "Југа", док су њих двојица ушла у [REDACTED] двориште. Изјавио је да не зна шта се тамо дешавало али да Краснићија и Бејзака није било 10-tak минута. Када су се вратили ништа му нису рекли и Емран му је одмах дао 100 евра. Пре него што ће ући у двориште Емран му је дао мобилни телефон и рекао му да их упозори да ако неко нађе.

Након тога отишао је својој кући с тим да је негде 04,00 часа аутобусом отишао за Београд да би продавао бадњаке. Наредног дана негде око поднева позвао га је Бејзак и рекао му да ће му дати 50 евра ако на његову личну карту продају злато што је он прихватио тако да су се нашли на Зеленом венцу, дошла је и Краснићијева жена тј. његова сестра [REDACTED], након чега су сви заједно отишли до ТЦ "Ушће". У златарији је на своју личну карту продао део накита и за то добио 34.000,00 динара, које је дао Емрану, а он је њему дао 50 евра. Не зна шта се дешавало са преосталим накитом и златом, није ни знао да имају још накита.

Бејзак му иначе константно прети и сада док су у притвору, последњи пут му је претио преко неког младића који је био у истом блоку који се зове [REDACTED] млађи, који је сада изашао из ЦД-а и о томе може да посведочи.

Након што му је од стране председника већа предочена одбрана коју је изнео у истражном поступку, оптужени Николић је изјавио да ништа од тога није тачно и да је тачно једино то што је изјавио на главном претресу. У затвору му је Краснићи сугерисао да такву изјаву како каже Емран - да Емран не би направио проблеме и Краснићијевој и његовој породици. То му је Краснићи рекао и сугерисао док су били на слободи пре него што их је полиција ухапсила. Такође је изјавио да није тачно да је хтео да побегне из земље због овог кривичног дела, из

земље је хтео да побегне због Емрана.

Објаснио је да је био у полицији на испитивању и полиграфу и да је након тога пуштен кући, да не зна како је Емран сазнао да је он био у полицији али га је са два друга сачекао на аутобуској станици у Младеновцу, одакле су га одвели до железничке станице где су га прво испитивали како је тако брзо пуштен, а након тога су почели да га малтретирају и вређају. Емран му је узео мобилни телефон у ком је био телефон инспектора [REDACTED] који му је дао свој број за случају да му неко прети, након чега је извадио његову каритцу и телефон бацио.

Појаснио је да је слику [REDACTED] сина нацртао лета 2013. године, а не лета 2014. године, како је то грешком претходно изјавио. Такође је појаснио да му је Емран када му је испред [REDACTED] куће дао мобилни, са њим на брзину договорио да га у случају да неко нађе "цимне" на телефон, јер је он познавао [REDACTED] и такси којим се вози. Све што је изјавио у истражном поступку изјавио је по Емрановом захтеву па чак и у делу у којем је навео да је Емран бацио јакну на ту особу која је лежала на кревету. На главном претресу одржаном 30.11.2015. године, изјавио је да у свему остаје при одбрани коју је изнео на претходном главном претресу с тим да је додао да наводи оптуженог Бејзака да је он носио капу и рукавице нису тачни. Дакле истакао је да капу и рукавице није носио објашњавајући да је само раднички комбинезон и поново истакао да у кућу оштећеног уопште није улазио. На главним претресима од 09.11.2016. и 16.01.2017. године, остао је при одбрани изнетој на претходном главном претресу.

Заменик вишег јавног тужиоца Биљана Јакшић, истакла је у завршној речи да у свему остаје при наводима измењене оптужнице, наводећи да сматра да је током главног претреса доказано да су оптужени Бидаим Краснићи, Емран Бејзак и Немања Николић извршили кривично дело тешког убиства у саизвршилаштву из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у вези чл.33 КЗ, и то у време, на месту и на начин који су ближе описаны у оптужници. Навела је наиме да сматра да је чињенично стање у потпуности утврђено и да изведені докази како појединачно, тако и у међусобној повезаности, потврђују одлучне чињенице. Истакла је да је кривица тј. умишљај оптужених у односу на радње извршења и забрањеност дела, такође у потпуности утврђена. Даље је истакла да су одbrane оптужених у деловима у којима су негирали да су имали намеру да оштећеног лише живота, у супротности са изведеним доказима, а нарочито са налазом и мишљењем судског вештака проф.др Бранимира Александрића, који је као стручан, објективан и недвосмислен, у потпуности дат у складу са правилима струке и као такав у потпуности прихватљив. Даље је апострофирала да се из доказа изведенih током поступка утврђује да су оптужени оштећеног [REDACTED] лишили живота при извршењу кривичног дела разбојништва, односно да су знајући да је оштећени инвалид, у току ноћи док је оштећени спавао, знајући да је сам у кући, обили његову кућу, заједно ушли у кућу и применили силу према оштећеном, извршили преметачину у читавој кући, пронашли новац, телефон и злато, а део злата скинули са тела оштећеног, током чега су свакако били свесни да ће се оштећени пробудити и викати, те да су с тога имали јединствен умишљај да употребом сile према оштећеном одузму новац и злато, што су и учинили и том приликом лишили живота оштећеног, притискајући му јастук преко уста и носа, па је с тога несумњиво да су у извршењу кривичног дела поступали као саизвршиоци. С тим у вези, заменик јавног тужиоца је истакла и да су оптужени приликом лишења живота оштећеног, поступали са директним умишљајем односно да су били свесни да својим радњама могу проузроковати његову смрт, што су и хтели, а што произлази из њиховог понашања и чињенице да су јастук на лицу оштећеног држали и притискали све док оштећени није престао да даје знаке живота иако су знали да и на други начин могу да га онеспособе, али је очигледно да су оптужени желели да

оштећеног [ ] лише живота, што су и учинили. Даље је наведено да је по ставу тужилаштва небитно које повреде је оштећеном задао оптужени Бејзак, а које оптужени Краснићи и Николић, обзиром да су оптужени деловали као саизвршиоци и да су се сагласили са предузетим радњама, па су заједно и допринели лишењу живота оштећеног. Истакла је да су оптужени приликом извршења кривичног дела испољили значајну упорност и бруталност тим пре што су своју намеру прибављања имовинске користи могли остварити и на много лакши начин, јер су знали да је оштећени сам у кући, да је инвалид и да не може да им пружи адекватан отпор те да су свакако могли да га онеспособе на други, лакши начин, а не да га лише живота. С обзиром на све изнето предложила је суду да оптужене огласи кривим за извршење кривичног дела које им је стављено на терет и казни по закону.

Адвокат Милош Зековић, бранилац оптуженог Краснићија, истакао је у завршној речи да сматра да јавна оптужба није доказала наводе оптужнице Кто.бр.234/14 у вези са чим је надаље оспорио и правну квалификацију дату оптужницом наводећи да се поставља питање да ли је у конкретном случају уопште реч о разбојништву или разбојничкој крађи с обзиром да његов брањеник није имао намеру да употребом силе према оштећеном одузме злато и новац, па с тога сматра да је његов брањеник извршио кривично дело крађе током које је само чувао стражу. У вези са изнетим истакао је да током поступка није доказано да је његов брањеник имао било какав контакт са оштећеним и да из његове одбране јасно произлази да код њега нема умишљаја у односу на кривично дело које му је стављено на терет. Надаље бранилац је оспорио да је његов брањеник био саизвршилац у кривичном делу које му је стављено на терет обзиром да сматра да је у конкретном случају јасно да није било предвиђено да се изврши разбојништво нити је планирано да оштећеног лише живота. Сматра да радња коју је предузео његов брањеник никако није радња саизвршиоца јер његова улога није такве природе да је учествовао у лишењу живота оштећеног или у наношењу било које повреде истом. С обзиром на изнето предложио је суду да његовог брањеника осуди за "неко блаже дело", а да уколико не прихвати став одбране о правној квалификацији, суд као олакшавајуће околности ценио то што је његов брањеник исказао дубоко кајање и жаљење што је до смрти оштећеног дошло и да је исказао емпатију према породици оштећеног. Такође сматра да суд треба да узме у обзир и околност да његов брањеник има стабилно породично окружење јер је поред тога што је ожењен, он је и отац двоје малолетне деце, која трпе што одрастају без оца.

Адвокат Мирослав Ивић, бранилац оптуженог Бејзака, је у завршној речи оспорио правну квалификацију дату оптужницом наводећи да сматра да је његов брањеник извршио кривично дело тешке крађе из чл.204 ст.1 КЗ. Истакао је да његов брањеник током поступка није мењао одбрану, ни мало или у најбитнијим стварима које се тичу убиства [ ] [ ] с тим да је објаснио и због чега је изјављивао да жели да изменi одбрану. Чињеница да његов брањеник фактички није мењао одбрану, по његовом мишљењу говори о поверењу које суд може дати његовој одбрани, коју потврђује и чињеница да је смрт [ ] [ ] наступила услед угушења јастуком. Наиме, сматра да се оцена из налаза и мишљења судског вештака проф.др Александрића у делу у којем наводи да је у радњама угушења теоретски могло да учествује и више од једног лица, мора одбацити. Наиме, сада пок. [ ] је био инвалид, старије лице и за његово савлађивање угушивањем, била је према годинама и способностима, довољна једна млађа особа у пуној снази. Нијаква помоћ неког другог лица, по његовом мишљењу, у конкретном случају није била нужна. Истакао је да нема никаквих назнака да је [ ] држан јастук преко главе и да је истовремено ударан, као и да на крају сам положај његовог тела на кревету и положај самог кревета (односно прилаз само са дела

једне стране ивице кревета) доказују да је учешће два лица у угушивању пок. Лазића било практично немогуће, а ако би и било могуће онда би био мањи ефекат него да је то чинила само једна млађа и снажна особа јер би двоје или више лица морали да буду прилијени једно уз друго и више би сметали један другом, него помагали. С обзиром на изнето предложио је суду да оптуженог Бејзака огласи кривим за кривично дело тешке крађе и да му као олакшавајуће околности приликом одмеравања казне, цени то што је млад човек и што је исказао искрено кање и за извршено дело тешке крађе и за последицу коју није скривио.

Адвокат Александар Јанић, бранилац оптуженог Николића, истакао је да је током доказног поступка утврђено да су оптужени пошли у извршење кривичног дела тешке крађе сматрајући да [REDACTED] има много накита и новца јер живи сам и бави се прорицањем судбине, што се издашно плаћа. Његов брањеник је лично познавао [REDACTED] и био упућен како се креће, односно којим се возилом превози, тако да је остао да чува стражу, док су оптужени Краснићи и Бејзак ушли у кућу да изврше њену претрагу и да узму вредне ствари и новац, што је по њему све логично јер када тројица крену у крађу – један чува стражу. Даље је навео да на такав закључак упућује и чињеница да на лицу места није пронађен ДНК профил његовог брањеника након чега је даље указао да на његов закључак - да су Краснићи и Бејзак заједно пошли у извршење крађе, указује и чињеница да су њих двојица пријатељи, да је Краснићи доминантан у том односу и да код Бејзака постоји страхопоштовање према њему. Истакао је даље да је до самог убиства дошло када су се оптужени Краснићи и Бејзак највероватније успаничили због [REDACTED] присуства, те да га је онда један од њих или обојица, почeo да удара, а касније и угушио јастуком. Чињеница да [REDACTED] није убијен неким оружјем или предметном подобним да се човек лако и брзо лиши живота, по његовој оцени јасно указује да су њих двојица деловала у брзини, односно да убиство није планирано већ да је резултат ситуације да је [REDACTED] затекао оптужене Краснићија и Бејзака у крађи. Све што се потом дешавало са украденим стварима одговара опису оптужнице, а само понашање његовог брањеника је било руковођено паником и страхом због свести да је на одређени начин учествовао у извршењу тешког кривичног дела. С обзиром на све изнето што је по њему неспорно доказано, бранилац је позивајући се и на елементарну логику, истакао да је јасно да његов брањеник не може бити оглашен кривим за извршење кривичног дела тешког убиства.

Оптужени Бидаим Краснићи се у свему придружио завршној речи свог браниоца и додао да он најбоље зна шта се дешавало те ноћи, да одлично зна шта је он лично урадио и да му је и том смислу савест мирна јер ни на који начин није напуштио оштећеном те с тога нада да ће суд то схватити и прихватити.

Оптужени Емран Бејзак је такође у целости прихватио наводе завршне речи свог браниоца и додао да је за све крив оптужени Николић јер их је он убеђивао да у кући нема никога, тако да је он због тога кренуо у ту тешку крађу, у супротном то не би ни покушавао да уради. Навео је да је раније вршио тешке крађе али да никада ни помишљао да некога убије. Такође је истакао да не може да објасни зашто оптужени Николић од почетка поступка не говори истину.

Оптуженни Немања Николић се такође придружио наводима завршне речи свог бранџија и додао да му је страшно жао што се тако нешто десило односно што је таква судбина задесила [REDACTED]. Истакао је да је он тог човека познавао и да му због тога страшно тешко пада што су оптуженни Бејзак и Краснићи одговорност за то кривично дело од почетка поступка сваљивали на њега иако он са тим нема ништа јер је само чувао стражу.

Суд је у доказном поступку на главном претресу саслушао оптужене и на сагласан предлог странака извршио увид у следеће писмене доказе: извештаје из казнене евиденције за оптужене, извештаје о форензичком прегледу лица места ПУ за град Београд Кт.100-24/2014 и Кт.100-28/2014 оба од 06.01.2014. године, записник о увиђају од 05.01.2014. године, два рачуна "Златарне Цеље" од 05.01.2014. године, потврду о куповини племенитих метала предузећа "Progold partner" д.о.о. од 05.01.2014. године, потврду о привремено одузетим предметима Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликата од 07.02.2014. године, потврде о привремено одузетим предметима Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликата од 18.02.2014. године, потврду о враћеним предметима, извештај о форензичком прегледу лица места Одељења за оперативну криминалистичку-технику кт.бр.100-61/14 од 10.01.2014. године, налазе и мишљења Биолошког факултета Универзитета у Београду од 21.03.2014. године, од 20.03.2014. године, од 27.03.2014. године и од 16.04.2014. године, обдукциони записник ИСМ Медицинског факултета Универзитета у Београду С-0022/2014 од 06.01.2014. године, налаз и мишљење сталног судског вештака проф.др Бранимира Александрића од 20.05.2014. године, правноснажну пресуду Другог основног суда у Београду К.бр.7/11 од 01.07.2011. године, правноснажну пресуду Другог основног суда у Београду К.бр.652/13 од 02.10.2013. године, пресуду Апелационог суда у Београду Кж1.бр.4914/13 од 02.10.2013. године, и извршио увид у исказе сведока [REDACTED]

[REDACTED] свих са записника са главног претреса од 30.11.2015. године, затим исказе сведока [REDACTED]

[REDACTED] свих са записника са главног претреса од 25.01.2016. године, исказе сведока [REDACTED] и [REDACTED], оба са записника са главног претреса од 03.03.2016. године, исказ сведока [REDACTED] са записника са главног претреса од 14.04.2016. године, и исказ судског вештака проф.др Бранимира Александрића са записника о главном претресу од 09.11.2016. године, па је оценом доказа у складу са одредбом чл.16 ЗКП, утврдио чињенично стање ближе описано у изреци пресуде.

Из записника о увиђају заменика вишег јавног тужиоца Ктр.14/14 од 05.01.2014. године, и извештаја о форензичком прегледу лица места Одељења за оперативну криминалистичку технику УКП Кт.100-24/2014 од 06.01.2014. године, са припадајућом фотодокументацијом коју чине 22 фотографије, утврђено је да је на лицу места у Младеновцу (варош), у ул.Космајској бр.34, које је фиксирано фотографирањем и скицирањем, затечено следеће:

- улазна врата затечена су отворена без видних оштећења, са кључем у брави са унутрашње стране врата,
  - стакло светларника димензија од око 0,45x0,90 m, који се налази у кухињи непосредно изнад судопере, на висини од око 1,00 m од тла, затечено је поломљено,
  - у предметној кући и заједничком дворишту, затечени су следећи трагови и предмети:
1. више комада поломљеног стакла, које је затечено на земљаној површини поред бетонске стазе, а непосредно испод светларника кухиње, што је приказано на фото.бр.2 и 3,

2. пластична цедиљка за судове сиве боје, која је затечена на столу испред улазних врата куће, што је приказано на фото.бр.1 и бр.4,
3. траг непознате материје и једна длака, затечени су на отвору светларника на висини од око 1,35 м од тла на левој страни на зиду са спољашње стране куће гледано из правца трага бр.1, што је приказано на фото.бр.2 и бр.5,
4. више комада стакла који су затечени у кухињи на судопери и радиој плочи, непосредно изнад светларника, што је приказано на foto.бр.9,
5. једна торбица плаво-црне боје са преградама, са натписом "M-PAL", у којој је затачено више комада жице, један шрафцигер жуте боје и једна клешта плаве боје. Предметна торбица затечена је на поду у кухињи, непосредно испред судопере и светларника, што је такође приказано на foto.бр.5,
6. једна торбица плаве боје, један торбица црно-сиве боје са натписом "SPORT", једна торбица светло плаве боје са натписом "C", једна торбица плаво-црне боје са натписом "SANTO" и једна трака са натписом "VIP" на којој су затечена два кључа и два привеска. Све описане торбице затечене су на поду дневне собе десно од врата и поред кревета, а како је то приказано на foto.бр.17,
7. више картонских кутија, највероватније извађених из ормана, које су затечене на првој фотељи у дневној соби лево од врата, што је приказано на foto.бр.14,
8. тело покојног [REDACTED] затечено је дуксерци и гађама, у лежећем положају на леђима на кревету у спаваћој соби, са опруженим рукама и ногама. Констатовано је да лева рука пок. [REDACTED] слободно виси преко ивице кревета, док је лева нога петом ослоњена на под. Глава пок. [REDACTED] на којој је уочено више повреда у пределу чела, ослоњена је потиљком и левим образом на јастук на којем се увача више трагова налик на крв. Такође, констатовано је да је пок. [REDACTED] инвалид с обзиром да му је очито ампутирана десна потколеница и колено, а што је уз ближи изглед његовог тела и главе, приказано на foto.бр.18, бр.20, бр.21, бр.22 и бр.23. Констатовано је да је узет неспорни узорак крви покојног, од којег је и са десне и са леве шаке узет и поднокатни садржај с тим да су са шака узети и микротрагови.

У предметном извештају констатовано је да су подигнути трагови газећих површина обуће и то: 1) фолије А и Б – са радне плоче у кухињи, непосредно изнад светларника и поред судопере, које су поред црних фолија фиксиране и са црним желатинским фолијама обележеним са А1 и Б1, 2) фолија В – са пода у трпезарији, од врата трпезарије ка вратима дневне собе и 3) фолије Г, Д и Ђ – са пода у дневној соби, испред ормана, док је траг газеће површине затечен на поду испред кревета у спаваћој соби обележен са "Е" фиксиран је на црној желатинској фолији. Даље је констатовано да су криминалистичко-техничком обрадом лица места пронађена и два трага папиларних линија, која су обележена са бр.10, с тим да је наведено да су оба трага пронађена на поклонцу пластичне кутије, која је затечена на столу у дневној соби, у вези са чим је ради елиминације дактилоскопиран и покојни.

Из извештаја о форензичком прегледу лица места Одељења за оперативну криминалистичку-технику кт.бр.100-28 од 06.01.2014. године, и налаза и мишљења Биолошког факултета од 20.03.2014. године и 21.03.2014. године, утврђено је да су у циљу издавања ДНК профиле

узети брисеви са доле наведених предмета и површина, који су били предмет вештачења Биолошког факултета, те је с тога утврђено да су изузети и анализирани следећи брисеви:

- траг бр.1/1 и 1/2 – са спољашње стране зида куће у пределу кухињског прозора,
- траг бр.2 – са спољашње стране рама кухињског прозора,
- траг бр.3 – са унутрашње стране рама кухињског прозора,
- трагови бр.4/1 и 4/2 – са зида кухиње поред прозора,
- трагови бр.4/3 и 4/4 – са плочица кухиње поред прозора,
- траг бр.4/5 – са бочне стране висећег дела кухиње поред прозора,
- трагови бр.5/1 до 5/5 – са четири прекидача за светло у унутрашњости куће (из кухиње I ком; из трпезарије 1 ком; из дневне собе 1 ком. и из спаваће собе 2 ком.)
- трагови бр.6/1 до 6/8 – са ручица ормара у дневној соби – у којем је (на у трагу бр.6/3) детектован ДНК профил оптуженог Краснићија,
- траг бр.7/1 – са ручице фиоке сталка за телефон у дневној соби,
- траг бр.7/2 – са кутије од мобилног телефона затеченог у наведеној фиоци,
- трагови бр.8/1 и 8/2 – са ручице ормара у спаваћој соби,
- траг бр.9/1 – са ручице од фиоке стола испод телевизора у спаваћој соби,
- траг бр.9/2 – са оквира фиоке стола испод телевизора у спаваћој соби.

Одељењу криминалистичке технике су на даљу обраду достављени следећи предмети и ствари затечени у предметној кући:

- траг бр.10 – пластични сталак за сушење судова сиве боје,
- траг бр.11 – више комада поломљеног стакла кухињског прозора затечених на поду кухиње,
- траг бр.12 – комад кухињске завесе беле боје,
- трагови од бр.13/1 до бр.13/8 – металне лајсне кухињског прозорског рама,
- траг бр.14/1 – спољашња квака врата између трпезарије и дневне собе,
- траг бр.14/2 – спољашња квака врата између дневне и спаваће собе,
- трагови од бр.15/1 до бр.15/8 – ПВЦ омоти од запакованих ствари затечених у дневној соби,
- трагови од бр.16/1 до бр.16/7 – ручице ормара у спаваћој соби,
- траг бр.17 – метална кутија од машинице за шишање, затечена у спаваћој соби,
- траг бр.18 – платнена торбица плаве боје (несесер), затечена у спаваћој соби,
- траг бр.19 – златни крстич, затечен на кревету у спаваћој соби.

Утврђено је да је на којој торбици плаве боје са преклопним цепом, на ком је била ознака "M-Pal leder" са црним каишем за ношење на рамену, која је у извештају о форензичком прегледу лица места означена и описана под редним бр.5 (приказана на фот.бр.9), и то у узорку узетом са унутрашње и спољашње стране средишњег региона највећег цепа, утврђен ДНК профил пок [REDACTED] и оптуженог Бидаима Краснићија.

Криминалистичким техничким прегледом уз примену физичке методе сувим прахом, пронађени су следећи трагови папиларних линија и то: трагови бр.20/1 и 20/2 – два трага налик на рукавице пронађених на кухињским плочицама поред прозора, траг бр.21/1 – траг папиларних линија пронађен за спољашњој страни улазних кухињских врата, траг бр.21/2 – траг папиларних линија пронађен на штоку улазних врата кухиње, трагови бр.22/1 и 22/2 – трагови папиларних линија пронађени на ПВЦ тањиру, трагови бр.23/1 и 23/2 – трагови

папиларних линија пронађени на кутији од мобилног телефона затеченој у дневној соби и траг бр.24 – траг папиларних линија пронађен на ормару у дневној соби. Такође утврђено је да је у предметном извештају констатовано да су на Институту за судску медицину у Београду, са тела пок. [REDACTED] узети следећи брисеви:

- трагови од бр.25/1 до бр.25/5 – узети са лица покојног,
- траг бр.25/6 – узет са леве надланице покојног,
- траг бр.25/7 – узет са десне надланице покојног [REDACTED]

с тим да је утврђено да је у поднокатном садржају са десне и леве шаке пок. [REDACTED], детектован његов ДНК профил.

Из обдукционог записника Института за судску медицину "Милован Миловановић" Медицинског факултета Универзитета у Београду С-0022/2014 од 06.01.2014. године, и налаза и мишљења сталног судског вештака проф.др Бранимира Александрића од 20.05.2014. године, утврђено је да су обдукцијом тела пок. [REDACTED] установљене следеће повреде:

на глави и врату:

- једна пространа нагњечина коже у чеоном пределу, промера око 10x6 см, а у оквиру ње три уздужно постављене и на малом размаку међусобно паралелне раздерине коже, промера 5x1 см, 5,5x0,5 см и 3,5x2 см, чије је дно било делом на костима лобање, а делом у поткожном меком ткиву овог предела,
- крвни подлив у десном јагодичном пределу лица, промера 3x2 см – практично у величини јагодице прста, тамнољубичасте боје,
- једна огуљотина коже у пределу десног доњовиличног угла, промера 0,8x0,6 см – практично у величини јагодице прста, мркоцрвенкасте боје,
- једна огуљотина коже на десној страни врата одмах испод десног доњовиличног угла, промера 2x1 см – практично у величини јагодице прста, мркоцрвенкасте боје;

на рукама:

- крвни подлив тамнољубичасте боје, на читавју површини IV прста десне шаке, праћен отоком, нарочито у пределу I и II чланка са њихове надланене стране, на овом прсту на страни према III прсту, налазила се површина раздерина коже промера 1x0,8 см, а све то је било праћено преломом кости II чланка овог прста на споју са I првим чланком уз раскид зглобних веза та два чланка. Предметни чланак је био тако преломљен да је практично здробљен.

Даље су обдукцијом и микроскопским прегледом органа пок. [REDACTED] утврђене и следеће патолошке промене:

- модрикаста боја лица,
- едем (оток) мозга и плућа,
- мрљасти крвни подлив везница у спољашњем углу левог ока,
- крварење у плућима,
- застој крви у свим органима,
- изражене атеросклеротичне промене на артеријским крвним судовима, посебно на крвним судовима срца и аорти, уз постојање анеуризме (кесастог проширења) на

почетном делу аорте,

- знаци дуготрајне исхемијске болести срца (промене на срчаном мишићу настале због дуготрајног смањеног потока кисеоника у срчани мишић, узрокованог атеросклеротичним оболењима срчаних крвних судова) или без налаза који би говорио за свеж инфаркт срчаног мишића другим речима у срчаном мишићу микроскопским прегледом установљене су промене које говоре за акутну исхемију срчаног мишића – акутни недостатак кисеоника у срчаном мишићу, на бази већ постојеће болести срце,
- атрофичне промене на кожи леве ноге,
- хируршка ампутација прва два прста на левом стопалу и десне ноге скоро у целини (по подацима из списка, предметне операције су извршене због тешких атеросклеротичних промена на крвним судовима ногу, узроковане дуготрајним оболењем у виду шећерне болести).

Хемијскотоксиколошком анализом утврђено је да у крви пок. [REDACTED] није установљено постојање алкохола, дрога и седативних лекова, односно установљено је само присуство антимикотичког лека "Metronidazola" - лека против гљивица.

С обзиром на све изнето, а посебно узимајући у обзир микроскопски преглед исечака органа и то посебно срца, као и на основу података из списка о проналаску јастука преко лица покојног, судски вештак проф.др Александрић је закључио да је смрт [REDACTED] наступила непосредно услед погоршања постојећег атеросклеротичног оболења срца и његових крвних судова, до ког погоршања је у конкретном случају дошло због недостатка кисеоника у срчаном мишићу узрокованог запуштањем носно-усних отвора притиснутим јастуком – другим речима, смрт [REDACTED] је била насиљна и наступила је услед угашења због запуштања носно-усних отвора притиском јастука, што је само за себе у време наношења, представљало смртоносну телесну повреду.

На основу боје свих повреда на глави и руци пок. [REDACTED], судски вештак је закључио да су све повреде нанете за живота (пре смрти, односно пре запуштања носно-усних отвора) и то једна за другом у кратком временском интервалу.

Три уздужно постављене и на малом размаку међусобно паралелне раздерине коже, промера 5x1 см, 5,5x0,5 см и 3,5x2 см, чије је дно било делом на костима лобање, а делом у поткожном меком ткиву овог предела, које су биле праћене околном нагњечином коже у чеоном пределу на површини 10x6 см, нанете су са три узастопна сукцесивна ударца, један за другим у веома кратком временском интервалу тако да им се редослед наношења не може прецизирати. Предметне повреде су према мишљењу проф.др Александрића нанете ударцима тупине механичког оруђа чврсте конзистенције, као што су ударци некаквом металном или дрвеном палицом и слично, и исте су како појединачно тако и скупа процењено, представљале лаку телесну повреду. Такође, даље је утврђено да предметне повреде нису довеле до таквих повреда мозга које би довеле до губитка свести, на шта указују одбрамбене повреде на IV прсту десне шаке, која су настале при [REDACTED] покушају да се подметањем руке и покушајем хватања за повредно оруђе, одбрани од уоченог напада. Наиме, ударцем механичког оруђа чврсте конзистенције по наведеном прсту, дошло је до таквог прелома његовог II чланка, да је исти био здробљен па је с тога повреда IV прста тешка телесна повреда. Судски вештак је закључио да напред наведене повреде на глави и десној шаци нису

у узрочно-последичној вези са смртним исходом.

Што се тиче крвних подлива у десном јагодичном пределу лица, огуљотине коже у пределу десног доњовиличног угла и огуљотина коже на десној страни врата одмах испод доњовиличног угла, које повреде су све практично биле у величини јагодице прста и налазиле се на истој страни лица, нанете су притиском прстију нападача, а с обзиром на локализацију ових повреда – око уста, у конкретном случају исте су могле настати истовремено, приликом притискања јастука преко лица [REDACTED]. Даље, на основу положаја у ком је тело пок. [REDACTED] пронађено на лицу места, на основу установљених трагова крви на јастуку испод његове главе као и на оковратнику и у пределу левог рамена његове одеће, уз одсуство других трагова на лицу места, судски вештак је закључио да [REDACTED] све напред описане повреде главе и десне шаке, укључујући и запуштење носно-усних отвора јастуком, задобио док је леђима лежао на кревету на ком је пронађено његово тело. Све напред наведене повреде могао је да нанесе само један нападач или се не искључује да су му повреде нанете истовремено од два нападача – док га је један ударао некаквим механичким оруђем, други му је притискао јастук преко лица. Коначно, судски вештак проф.др Александрић је на основу свих раније описаних лешних промена, количине урина у бешици и количини полусварене хране у желуцу, оценио да је смрт [REDACTED] наступила на око 33 до 37 часова пре обдукције (која је извршена 06.01.2014. године, у 11,00 часова), односно између 22,00 часа 04.01. и 02.00 часа 05.01.2014. године.

На главном претресу одржаном 09.11.2016. године, судски вештак проф.др Александрић је у свему остао при налазу и мишљењу од 20.05.2014. године. Поновио је да је узрок смрти [REDACTED] био недостатак кисеоника у срчном мишићу који је узрокован запуштењем носно-усних отвора притиснутим јастуком. Наиме, [REDACTED] имао посебно својство организма, односно био је дугогодишњи срчани болесник јер је имао изражене атеросклеротичне промене на крвним судовима и то посебно на крвним судовима срца и аорте. Такве дугогодишње атеросклеротичне промене довеле су до тзв.хроничне исхемијске болести срца, што је утврђено микроскопским прегледом исечака његовог срчаног мишића.

Објаснио је да је сущтина исхемијске болести срца у смањеном дотоку кисеоника у срчани мишић и то због тешких атеросклеротичних промена на крвним судовима. КојнкRETно запуштење носно-усних отвора, само је погоршало тај већ постојећи слаби доток кисеоника у срчани мишић оштећеног. Према томе, у конкретном случају ради се о тзв.убиству срчаном смрћу, које је у стручној литератури познато као "homicide by heart attack", а који термин је прихваћен у судскомедицинској литератури у целом свету па и код нас. Објаснио је да до смрти услед притиска прстима или шакама преко носно-усних отвора (било без јастука било са јастуком) никако не може доћи тако што би особа сама себи то урадила - ини у смислу задеса нити у смислу самоубиства, већ да је реч о радњама које увек искључиво предузима друга особа, односно увек је реч о убиству.

Повреде на челу и на прсту која је настала при покушају одбране подметањем руке због уочене опасности у виду напада, по мишљењу вештака највероватније су настале пре стављања јастука преко лица. Судски вештак је даље изјавио да се не може искључити могућност да јастук није покрио чело када је стављен преко лица односно да не може апсолутно да искључи могућност да су и притисак јастука преко лица (ако јастук није покривао чело) и повреде на челу, настале истовремено. Истакао је да је притисак јастука био довољан да потпуно запуши носно-усне отворе. Повреде у пределу десног доњовиличног угла

и непосредно испод - на врату, за које сматра да су настале притиском јагодица прстију, нису настале преко јастука, док је крвни подлив у десном пределу лица могао да настане чврстим притиском и преко јастука.

Објаснио је да је у конкретном случају оштећени већ имао слабо срце због хроничне атеросклерозе крвних судова са следственом хронично исхемијском болешћу срца. Ако се узме у обзир да сва светска стручна литература о процесу умирања код утопљеника тј. о тзв.асфиктикој смрти о којој је реч и у конкретном случају (само изазваној другим средством), а потом и посебна својства организма оштећеног, судски вештак је изјавио да процењује да је процес умирања у конкретном случају трајао око једног минута. Дакле, смрт је наступила око један минут пошто је јастук стављен на уста и нос оштећеног и тако држан. Истакао је да је управо због у првој тачки мишљења констатовао да је са медицинске тачке гледишта повреда у виду запуштања носа и уста, представљала смртоносну телесну повреду.

Што се тиче времена када је наступила смрт у мишљењу је навео да је смрт [REDACTED] наступила у ноћи између 04. и 05. јануара 2014. године, у временском периоду између 22,00 и 02,00 часа. Поводом питања председника већа, да ли може да се изјасни колико лица је оштећеном нанело повреде које су констатоване, судски вештак је објаснио да због хроничних болести оштећеног, налази да је оштећени био мање или више исцрпљен, па с тога повреде које су код њега констатоване, могла је да нанесе и само једна особа али се не искључује могућност да су у наношењу повреда учествовале две или више особа, а како је то већ навео у мишљењу. Поводом питања бранилаца навео је да је при давању налаза и мишљења имао у виду положај тела покончног на лицу места, па је узимајући у обзир његов положај, трагове крви у пределу оковратника и левог рамена и одсуство других трагова крви на лицу места, оценио да тело није померано након смрти односно да је његова смрт наступила на месту где је пронађен, односно док је на леђима лежао на кревету. Такође, навео да је могуће да су повреде на челу, оштећеном нанете бежичним телефоном.

Из рачуна "Златарне Цеље" из ТЦ "Ушће" бр.МО-14-BGYL-00008 од 05.01.2014. године, утврђено је да је Немањи Николићу - ЈМБГ [REDACTED] за продају злата описаног као "лом чистоће 585", бруто тежине - 22,50 gr, исплаћен износу од 36.900,00 динара.

Из рачуна "Златарне Цеље" из ТЦ "Ушће" бр.МО-14-BGYL-00009 од 05.01.2014. године, утврђено је да је [REDACTED] - ЈМБГ [REDACTED] за продају злата описаног као "лом чистоће 750", бруто тежине - 10,40 gr, исплаћен износ од 22.464,00 динара.

Из потврде о куповини племенитих метала бр.0000000057/14 предузећа "Progold partner" од 05.01.2014. године, утврђено је да је [REDACTED] ЈМБГ [REDACTED] из ул. [REDACTED] бр. [REDACTED] у Београду, продала – два златна прстена и два златна привеска које је описано као "злато за откуп финоће 585 (14k)", тежине 5,910 gr за које јој је исплаћен износ од 8.865,00 динара.

Из потврде о привремено одузетим предметима Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликатса од 07.02.2014. године, утврђено је да је од грађанина [REDACTED] између осталог привремено одузет мобилни телефон марке "Samsung", црно-сиве боје, ИМЕИ бр. [REDACTED], са картицом [REDACTED] на којем мобилном телефону су детектовани

ДНК профили [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED]

Из пресуде Другог основног суда у Београду К.бр.652/13 од 04.06.2013. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1.бр.4914/13 од 02.10.2013. године, 02.10.2013. године, утврђено је да су оптужени Бидаим Краснићи, Немања Николић и [REDACTED] осуђени за кривично дело тешке краје у саизвешташту из чл.204 ст.1 тач.1 КЗ у вези чл.61 КЗ, за које је оптужени Краснићи осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 13.04.2009. године, па до 24.04.2009. године, док су оптуженима Немањи Николићу и [REDACTED] изречене условне осуде којима су им утврђене казне затвора у трајању од по 4 (четири) месеца с тим да је утврђено да се исте неће извршити уколико оптужени Николић у року од 3 (три) године, а оптужени [REDACTED] у року од 2 (две) године, по правноснажности пресуде, не изврше нова кривична дела.

Из пресуде Другог основног суда у Београду К.бр.7/11 од 02.02.2011. године, која је правноснажна 01.07.2011. године, утврђено је да је оптужени Емран Бајзак оглашен кривим за извршење кривичног дела тешка краје у продуженом трајању из чл.204 ст.1 тач.1 КЗ У вези чл.61 КЗ, за које му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико оптужени за време од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Сведок [REDACTED] испитана у истражном поступку дана 24.03.2014. године, изјавила је да је пок. [REDACTED] био ожењен њеном ћерком [REDACTED] од које се развео пре 17 година. Са њеном ћерком у браку [REDACTED] је добио сина [REDACTED] који је након њиховог развода остао да живи са њим, међутим [REDACTED] је преминуо пре годину и по дана. Са [REDACTED] није контактирала непосредно након што се развео од њене ћерке, међутим након извесног времена су успоставили контакт тако да су се међусобно посећивали и били у лепим односима. Са [REDACTED] су и она и њен син [REDACTED] наставили да се виђају и након што је [REDACTED] преминуо, заједно су одлазили и на гробље. Иначе [REDACTED] је "гледао у карте, шоље" не зна ни она "у шта је све гледао" или није имао цену већ је било колико ко дада. Такође, [REDACTED] је био пензионер и примао је пензију. [REDACTED] је био шећераш због чега му је пре него што му је син преминуо, ампутирана нога. Након Александрове смрти [REDACTED] је остао да живи сам. Пар дана пре критичног догађаја, на дан "Материца", [REDACTED] је био је код ње са неким својим пријатељем таксистом и сећа се да јој је рекао да му неко тражи паре на зајам али да он неће да их позајми што му је и она саветовала јер је био болестан и требао му је новац. [REDACTED] јој није рекао ко му је тражио новац на зајам нити о ком износу се радило. Навела је даље да је [REDACTED] носио доста злата на себи. Носио је један дебео ланац и два или три танка ланчића са неколико привезака, крстом, сликом Богородице и не зна још чега. Такође [REDACTED] је носио један златан прстен са црним каменом и један прстен без камена. Њен унук је док је био жив такође носио злато и то златне ланчиће око врата и прстење на рукама. Када је [REDACTED] преминуо то злато је када је преминуо остало код [REDACTED] у кући или не зна где га је [REDACTED] држао, никада га то није питала. [REDACTED] је говорио да ће ако буде трбало продати своје злато, односно да злато свог сина тј. њеног унука неће продавати. Тада када је [REDACTED] био код њих за "Материце", њен син [REDACTED] и она су се са њим договорили да следеће недеље за "Оде" дођу код њега да би сви заједно ишли на гробље. Објаснила је да је дана 05.01.2014. године, после 17,00 часова, њеног сина позвао [REDACTED] комшија [REDACTED] и рекао

му да се [REDACTED] не јавља на телефон. Такође те вечери њеног сина је позвао и тај Драганов пријатељ таксиста који му је исто рекао да се [REDACTED] не јавља на телефон. Њен син је те вечери отишao за Младеновац где се нашao са [REDACTED] комшијом [REDACTED] и тим таксистом [REDACTED] са којима је отишao до [REDACTED] куће, на коjoj је био разбијен кухињски прозор, а улазна врата закључана, тако да је њен син тада позвао полицију. Иначе она се са [REDACTED] последњи пут чула телефоном 03.01.2014. године, када му је рекла да није сигурно да ће [REDACTED] и она доћи у недељу како су се претходно договорили. Даље је навела да су се њен син и она често чули са [REDACTED] њен син га је возио код лекара. Сећа се да је 20-ак дана пре критичног догађаја [REDACTED] причао да кречи неки зид на тераси или јој није рекао кога је унајмио да то уради. На тераси је урађена и слика његовог покојног сина. Не зна ко је насликаo ту слику. Објаснила је да је две недеље пре него што је [REDACTED] убијен, са [REDACTED] била код њега и да је тада видела ту слику њеног покојног унука, а тада је испред куће био тај који је то сликаo, зна да га је [REDACTED] звао "Куме" али она не зна ко је тај човек. Не зна да ли би могла да га препозна. Иначе [REDACTED] се кретао уз помоћ штака, а у домаћинству му је помагала жена која је долазила три-четири пута недељно и кувала му. На главном претресу одржаном 30.11.2015. године, сведок је у свему остало при датом исказу. Поводом постављених питања одбране изјавила је да је сада пок. [REDACTED] раније као млађи знаo да отптујe међутим након смрти сина најчешће је био код кућe с тим да је одлазио на гробље. На питања председника већа изјавила је да се [REDACTED] кућa налазила близу улице и објаснила да је реч "о двојној кућi" односно предњи део кућe припадао је [REDACTED] брату, који је ту своју кућu издао неким Циганима, док је други део кућe који је нешто дубље у дворишту, припадао [REDACTED] Врата тих Цигана којима је [REDACTED] брат изнајмио свој део кућe, практично су била до [REDACTED] врата и према речима њеног сина [REDACTED] и Цигани су били код кућe те ноћи када се све то десило. Даљe је објаснила да се у [REDACTED] двориште улази тако што се са улице спусти низ степенице у вези са чим је даљe навела да се са улице кроз улазна врата могло видети да ли гори светло у [REDACTED] кућi. Изјавила је да се наспрам [REDACTED] кућe налази кућa човека који иначе живи у Аустрији, док се иза [REDACTED] кућe, налазила кућa једне ромске породице чији прозор је од [REDACTED] врата по њеној процени удаљe три-четири метра.

Сведок [REDACTED] испитан у истражном поступку дана 24.03.2014. године, изјавио је да се његова сестра развела од сада пок. [REDACTED] 1991./92. године. Након развода њихов син Александар остао је да живи код [REDACTED] и са њим је живео до смрти 20.08.2012. године. Његова мајка и он су се са [REDACTED] предовно чули и посећивали, [REDACTED] је био више од брата јер га рођена браћа нису посећивала 15 година. Недељу дана пре критичног догађаја [REDACTED] је био код њих кућi заједно са пријатељем [REDACTED] Сремчевићем, таксистом који га је возио где год је требало. Након тога са [REDACTED] се чуо више пута те недеље. [REDACTED] је иначе након смрти сина живео сам. Даљe је навео да је [REDACTED] био је инвалид јер му је нога ампутирана, био је у пензији и једно време је био пророк - помагао је људима али тиме се након смрти сина много мање бавио. [REDACTED] је имао протезу за ампутирану ногу и кретао се уз помоћ штака, а помоћ у кућi му је пружала [REDACTED] из коју је одредила социјална служба. Дана 05.01.2014. године, у вечерњим часовима заједно са [REDACTED] Сремчевићем позвао га је [REDACTED] комшија [REDACTED] рекао му да се [REDACTED] не јавља ни на фиксни ни на мобилни телефон и да је разбијен кухињски прозор на његовој кућi. Рекао им је да позову полицију али њих двојица су сачекала да он дођe тако да је по доласку видео да је разбијен прозор од кухиње, а да су улазна врата закључана, након чега је отишao у полицију у Младеновцу чија патрола је изашла на лице места. Полиција је [REDACTED] пронашла у соби у кревету. Даљe је навео да је [REDACTED] носио злато односно да је увек око врата имао два-три златна ланчића, и да је носио и прстене. [REDACTED] док је

био жив такође носио злато с тим да не зна где је [REDACTED] оставио његово злато након што је преминуо. Не зна да ли је [REDACTED] имао уштећевину, зна да је подигао кредит да би направио споменик сину и себи. Даље је навео да три-четири месеца пре критичног дана, док је било лепо време, нека тројица-четворица Рома исцртала [REDACTED] слику на зиду испод терасе. Један од њих се са [REDACTED] бао "Куме". Изјавио је да су једном приликом након посете гробљу мајка и он свратили до [REDACTED] да су тада видели те људе који су сликали [REDACTED] слику. Видео их је само тада тако да није сигуран да ли би могао да их препозна осим можда једног од њих који је са [REDACTED] био на "куме", имао је брадицу и баш он је сликао, док су друга двојица или тројица седела са [REDACTED]. Не зна да ли су та двојица-тројица помагала том што је сликао или не, у вези са чим је даље навео да му [REDACTED] није рекао ни ко су они нити ко је тај који је сликао [REDACTED]. Не зна шта је однето из куће критичном приликом, он у кућу није улазио само је кроз прозор видео крв на јастуку и да је Драган још на кревету али није видео у ком положају је био, јер је завеса била мало спуштена. Навео је да му је полицијац из Младеновца рекао да су преко [REDACTED] главе када су га затекли, била бачена два јастука и ћебе. На главном претресу одржаном 30.11.2015. године, сведок је изјавио да у свему остаје при датом исказу с тим да је као мушкирца који је осликао [REDACTED]лик на [REDACTED] кући, са апсоутном сигурношћу препознао оптуженог Немању Николића. Поводом питања председника већа изјавио је да је [REDACTED] нога ампутирана пре пет-шест година, да је након ампутације носио протезу и штаку и да се упркос томе тешко кретао. Такође је навео да [REDACTED] није путовао, знао је да оде на гробље и код лекара. Објаснио је да је [REDACTED] кућа одмах до улице, да је реч о кући која је имала два улаза од којих је први припадао [REDACTED] брату, а други део [REDACTED]. Са леве стране посматрано из правца улице, налазила се кућа која је припадала двема породицама односно у првом делу живи човек који ради у Аустрији, а у другом делу су живели Роми [REDACTED] у Љиља и њихов улаз се налазио тачно преко пута [REDACTED] врата с тим да они на тој страни куће немају прозоре. Између њихових кућа не постоји чак ни ограда при чему између [REDACTED] и [REDACTED] врата и [REDACTED] врата, нема виште од три-четири метра. Уколико се посматра са улице може да се види само да ли на Драгановој кући гори спољно светло јер се његов прозор са улице није видео.

Сведок [REDACTED] испитан у истражном поступку дана 24.03.2014. године, изјавио је да је дана 05.01.2014. године, на клупи на станици на Зеленом венцу пронашао мобилни телефон марке "Samsung" који је понео са собом. Из предметног телефона је извадио картицу и бацио је, телефон није користио већ га је око две недеље касније дао свом брату Јовиши који је ухапшен неких 15 дана касније. Изјавио је да не зна зашто мобилни телефон није однео у полицију. На главном претресу одржаном 03.03.2016. године, у свему је остао при датом исказу.

Сведок [REDACTED] испитан у истражном поступку дана 24.03.2014. године, изјавио је да је његов брат [REDACTED] дана 05.01.2014. године, на аутобуској станици на Зеленом венцу пронашао мобилни телефон марке "Samsung" који му је дао након неких 15-20 дана. Објаснио је да је у мобилни телефон ставио своју картицу [REDACTED] и користио га након чега је ухапшен. Дао је изјаву у полицији која му је уз потврду одузела телефон. Објаснио је да није знао да је телефон украден. На главном претресу одржаном 30.11.2015. године, сведок је остао при датом исказу.

Сведок [REDACTED] испитан у истражном поступку дана 24.03.2014. године, навео је да је сада покојног [REDACTED] познавао три-четири године јер га је као таксиста возио свуда где је требало. Изјавио је да је возио и [REDACTED] и његовог сина [REDACTED] који је преминуо 2012. године. Након [REDACTED] смрти [REDACTED] је првих шест месеци сваког дана возио на гробље, а након тога сваки други дан и за то време постали су пријатељи. [REDACTED] је након смрти сина живео сам у кући и о њему је бринула геронтолошка сестра која је долазила три пута недељно на по два сата јер је [REDACTED] био инвалид. Објаснио је да је [REDACTED] носио протезу и кретао се уз помоћ једне штаке. Иначе [REDACTED] је био видовњак, код њега у кућу су долазили људи "да им гледа" за шта је он имао посебну просторију. Такође, [REDACTED] примао пензију у износу од 21.000,00 динара месечно, што му је познато је за њега подизао пензију. Даље је навео да је у суботу 04.01.2014. године, код [REDACTED] попио кафу и договорио се са њим да сутрадан око 15,00 часова дође по њега да би га возио на гробље код сина, након чега су [REDACTED] и [REDACTED] комшија и он требали да буду код Драгана на ручку. Од [REDACTED] је отишао око 15,00-15,30 часова. Сутрадан преподне [REDACTED] му се није јављао тако да га је око 14,00 часова позвао на мобилни телефон али [REDACTED] се није јављао, након чега га је позвао и на други број мобилног који није био доступан. Објаснио је да је помислио да је [REDACTED] у својој "ординацији" или да га је можда неко други одвезао на гробље и да ће му се касније јавити. Око 17,00 часова позвао га је [REDACTED] и питао где је [REDACTED] на шта му је он одговорио да не зна и да се нису чули, након чега му је [REDACTED] рекао да је прозор на [REDACTED] кући разбијен. Пошто живи близу [REDACTED] куће, врло брзо је дошао. У дворишту је затекао [REDACTED] са неком [REDACTED] Ромкињом која живи у близини, за коју зна да је раније долазила код [REDACTED] и продавала му неке ствари из Аустрије и храну за ротвајлера ког је [REDACTED] држао у другом дворишту због људи који су често долазили код њега. [REDACTED] и он су поново позвали [REDACTED] и то и на [REDACTED] број који није био доступан, и на [REDACTED] број на који се није јављао, а за који су када су дошли до прозора [REDACTED] спаваће собе, чули да звони. Позвали су га и на фиксни телефон на који се [REDACTED] такође није јавио. Видео је да је разбијен прозор на кухињи што му је било сумњиво јер се [REDACTED] није јављао на телефоне али није ни сумњао на убиство већ је помислио да је [REDACTED] можда пао у кому јер је био шећераш. Сво троје су кроз прозор спаваће собе покушали да виде унутрашњост собе у чему нису успели јер је ролетна била скоро до краја спуштена, а [REDACTED] ролетну никад није држал спуштену до краја. Након тога од [REDACTED] су позвали [REDACTED] [REDACTED] бившег шурaka тако да је [REDACTED] дошао око 20,00 часова. [REDACTED] је кључем покушао да откључа кућу, међутим није успео јер је са унутрашње стране браве био кључ. Након тога [REDACTED] је отишао у полицију. Објаснио је да је [REDACTED] носио злато и то око врата дебели ланац тзв. "кајлу" са дебелим златним привеском крста. Такође носио је још и два тања ланчића са привесцима и златан прстен са великим каменом. [REDACTED] је раније носио и златну бурму али пошто су му прсти отицали морали су да му исеку бурму да би је скинули са прста с тим што ие зна где ју је [REDACTED] подложио након тога. Не зна да ли је [REDACTED] имао још злата у кући. Зна да је [REDACTED] и њему у разговору нешто пре критичног догађаја, рекао да нема неку уштећевину, да народ мисли да има али да он у кући има неких 700 евра уштећевине. Колико му је познато [REDACTED] је комшијама позајмљивао новац и то по 1.000,00/2.000,00/3.000,00 динара које му они нису враћали, а ни он им то није тражио. Био је присутан када су [REDACTED] звали да питају за цену тих његових "видовњачких услуга" и зна да им је [REDACTED] одговарао 10-15 евра. Даље је навео да је [REDACTED] у септембру 2013. године, ангажовао неког Рома по имену Немања са којим се звао "куме" да би на спољном зиду терасе нацртао слику његовог покојног сина [REDACTED] апхелом и неким натписом. Зна да је [REDACTED] том Немањи за ту слику платио 13.000,00 динара за руке и 7.200,00 динара за материјал. Тада Немања је тада посао урадио за неколико дана, и да је са њим је долазио неки [REDACTED], исто Ром, који му је помагао. Изјавио је да би Немању могао да препозна јер га је возио више пута, познаје и његовог оца и мајку. Немањин стан односно стан Немањиних

родитеља удаљен је неких 500 m од Драганове куће. Не зна како се Немања презива. На главном претресу одржаном 30.11.2015. године, сведок је остао при датом исказу при чemu је са потпуном сигурношћу оптуженог Немању Николића препознао као лице које је на [REDACTED] кући насликало слику његовог сина [REDACTED]. Поводом питања председника већа, навео је да је [REDACTED] возио и по Београду и када је ишао ван Београда с тим да је објаснио да је и у случају када је [REDACTED] возио ван Београда на пример у Крагујевац, Крушевач и слично, [REDACTED] увек истог дана долазио кући за Београд. Никада се није десило да [REDACTED] буде одсутан два-три дана од куће. Даље је објаснио да су у предњем делу куће живели станари којима је [REDACTED] брат изнајмио тај део куће у вези са чим је даље истакао да они ни тог 05.01.2014. године, нису хтели да отворе врата и изађу из куће. Не зна због чега су се ти станари тако понашали, не зна им имена, зна да су Роми и да су са [REDACTED] били у добрым односима. Навео је даље да ти станари из свог дела куће не могу да виде да ли код [REDACTED] у кући гори светло односно то би могли да виде једино када изађу из свог дела куће. На даља питања председника већа навео је да је са [REDACTED] био одличан пријатељ, да је код [REDACTED] долазио свакодневно и да је код њега био и 01.01., 02.01., 03.01. и 04.01.2014. године, када га је последњи пут видео као и [REDACTED] са којим је тог дана био код [REDACTED] на кафи. Истакао је да је потпуно сигуран да је [REDACTED] последњи пут ван Београда возио 25.12.2013. године, и то у Малу Крсну из које су се истог дана вратили. Даље је навео да тврди да Драган од тог 25. децембра није напуштао кућу.

Сведок [REDACTED] рођени брат оптуженог Краснићија, у истражном поступку у искористио је своје право да ускрати сведочење (чл.94 ст.1 тач.2 ЗКП), док је на главном претресу одржаном 25.01.2016. године, изјавио да га је критичне вечери негде око 22-23 часа позвао брат и рекао му да довезе ауто до школе [REDACTED] у Младеновцу, тако да је он "Југа" довезао до наведеног места где су поред његовог брата и Емран Бејзак и Немања Николић. Брат му је рекао да му ауто треба јер хоће да оде по неке девојке тако да су га они након што им је довезао ауто вратили до куће, а потом отишли својим путем. Шта се десило те вечери сазнао је накнадно из штампе и телевизије. Поводом питања председника већа изјавио је да наредних дана није приметио да његов брат има нешто више паре. Објаснио је и да је његов брат у то време живео са [REDACTED] код њених родитеља. Колико зна [REDACTED] је сада у Немачкој.

Сведок [REDACTED] испитан у истражном поступку дана 07.04.2014. године, изјавио је да као криминалистички техничар Осмог одељења УКП заједно са колегама из Десетог одељења УКП сачинио извештај о свим радњама које је предузeo на лицу места с тим да је навео да је на лице места прва стигла екипа ПС Младеновац која је обезбедила лице места.

Сведок [REDACTED] испитан у истражном поступку дана 14.04.2014. године, изјавио је да је рођак пок. [REDACTED] дана 05.01.2014. године, око 20,00 часова, дошао у ПС Младеновац, да пријави да је прозор на [REDACTED] кући поломљен, што му је било сумњиво јер су врата била закључана са унутрашње стране, а [REDACTED] се није јављао на телефон. По наведеној пријави са колегом [REDACTED] изашао је на лице места односно отишли су до куће у ул. [REDACTED], на чијој левој страни је био разбијен прозор. Реч је о мањем кухињском прозору, кроз који је он ушао у кућу у којој је затекао тело [REDACTED]. Објаснио је да је [REDACTED] лежао на кревету на леђима, да је био прекривен ћебетом са два јастука преко главе, која су спала када је он померио ћебе да би му видео лице. Поред тога

било је јасно да је у кући извршена преметачина, и то како у соби у којој је затекао Лазићево тело тако и у друге две просторије. О затеченом стању обавестио је полицијску станицу након чега је на лице места изашла увиђајна екипа. На главном претресу одржаном 25.01.2016. године, сведок [REDACTED] свemu је остао при датом исказу.

Сведок [REDACTED] испитан у истражном поступку дана 14.04.2014. године, у свему је био сагласан са напред изнетим наводима сведока [REDACTED] с тим да је додао да је он само обезбеђивао кућу док је сведок [REDACTED] био у њој, тако да у кућу лично није улазио. На главном претресу одржаном 25.01.2016. године, сведок је у свему је остао при датом исказу.

Сведок [REDACTED] испитан на главном претресу одржаном 03.03.2016. године, изјавио је да живи у Младеновцу у кући која је неких 150 m удаљена од куће сада пок. [REDACTED] са којим је иначе био одличан пријатељи. Навео је да је [REDACTED] познавао десет година. Након што су му предочене фотографије лица места, сведок [REDACTED] је објаснио да се у дворишту [REDACTED] куће налази неколико мањих кућа у низу, тако да се посматрано из правца улице прво наилази на један локал који припада [REDACTED], након тога наилази на кућу која припада његовом другом брату, а након тога је та кућа у којој је живео [REDACTED]. Када се гледа из правца улице могу да се виде само улазна врата [REDACTED] веранде. Објаснио је да би у вечерњим часовима, када је у [REDACTED] кући односно на веранди упљено светло, то јасно могло да се види кроз врата веранде јер су врата била стаклена, а што се и види на фотографијама бр.5, 6, 7 и 8. У време када се све то десило у тој првој кући до улице, живели су неки станари који им је [REDACTED] брат издао кућу, које је он познавао само из виђења. Сећа се да је тог 05.01.2014. године, требао да иде на неку сахрану, да је изашао из куће и да је на улици сред. [REDACTED] која живи у крају. [REDACTED] му је рекла да је на [REDACTED] кући поломљен прозор и да би требали да оду да га затворе јер је она мислила да [REDACTED] није код куће. Изјавио је да је мислио да је [REDACTED] где отишао, видео је тај поломљени прозор или је рекао [REDACTED] а ништа не дијају и да ће се [REDACTED] сротоватно вртити током дана. Када је око 16 часова дошао кући, поново је отишао до [REDACTED] куће, и онда му је све постало некако чудно и сумњиво. Објаснио је да је [REDACTED] тежак шећераши и да се раније дешавало да му позли па су они звали Хитну помоћ и помагали. Позвао је [REDACTED] мобилни али [REDACTED] се није јављао тако да је онда позвао њиховог заједничког познаника [REDACTED] који такође живи у близини. Када је [REDACTED] дошао договорили су се да он позове [REDACTED] мобилни, а да он приђе прозору да би чуо да ли се чује мобилни. Када је [REDACTED] позвао [REDACTED] он је чуо да у кући звони мобилни телефон али [REDACTED] и даље није јављао. У првом тренутку помислио је да је [REDACTED] излило и да је пао у шећерну кому и зато је позвао његовог шурaka који је брзо дошао. Договорили су се да позову полицију и да не улазе сами у кућу. Објаснио је да је [REDACTED] урак имао кључ од куће али није могао да откључа врата јер је кључ очито био са унутрашње стране. Када је дошла полиција, један од полицијаца је ушао кроз тај поломљени прозор након чега се врло брзо вратио и рекао им да је [REDACTED] мртав у кревету. Након тога дошло је још полиције и извршен је увиђај. Док је увиђај трајао полиција је обавила разговор и са њим и са подстанарима који су живели врата до [REDACTED] који ни полицији ни њима ништа нису могли да кажу. Његов утисак је да су ти станари "врло примитивни и врло заостали". Навео је даље да је [REDACTED] колико се сећа последњи пут видео дан или два пре критичног догађаја када је са њим пio кафу с тим да је истакао да не може да се сети ни који дан је био у питању нити да ли је са њима тада био и [REDACTED]. Изјавио је да се са [REDACTED] у просеку виђао сваког другог дана, и да је потпуно сигуран да је [REDACTED] пре смрти био код куће односно да никде није путовао јер га је

он обилазио у том периоду. Такође, навео је да је било зимско време, да је рано падао мрак и да је у кући увек било упаљено светло, а испред куће имао рефлектор са сензором који би се палио када неко нађе. Након што му је предочен исказ [REDACTED] у делу у којем је [REDACTED] навео када је последњи пут видео [REDACTED] сведок [REDACTED] је изјавио да је тачно то што је [REDACTED] изјавио.

Сведок [REDACTED] испитан на главном претресу одржаном 14.04.2016. године, изјавио је да по занимању криминалистички инспектор, да је запослен у Осмом одељењу и да годишње уради око педесет увиђаја тако да не може да се сети свих појединости са сваког лица места тако да напомиње да су сви трагови, докази и информације којима су располагали у потпуности наведени у достављеним извештајима. Што се тиче идентитета лица присутних на лицу места напоменуо је да уколико иста нису наведена у њиховом извештају онда је то због тога што их је преузело Треће одељење које је водило предистражни поступак у конкретном случају односно суду није умео да објасни из којих разлога није утврђен идентитет лица која су у време извршења кривичног дела биле прве комшије (врата до врата) оштећеног Лазића.

Сведок [REDACTED] је и у истражном поступку дана 07.04.2014. године, и на главном претресу од 03.03.2016. године, користила законским правом да не сведочи.

Разматрајући наводе одбрана оптужених, самостално и у њиховој међусобној вези са доказима изведеним на главном претресу, суд је пре свега имао у виду је да током поступка фактички били неспорно место и време извршења кривичног дела односно да је исто извршено у ноћи између 4. и 5. јануара 2014. године, у Младеновцу, у кући у [REDACTED] која је била власништво сада пок. [REDACTED] чије тело је током 5.јануара, затечено у бежivotном стању на кревету у спаваћој соби (у лежећем положају - на леђима тј.са потиљком ослоњеним на јастук), што је утврђено из записника о увиђају, извештаја о форензичком прегледу лица места, фотодокументације (у којој је тело пок. [REDACTED] приказано фот.бр.18, 20, 21, 22 и 23) и судскомедицинског вештачења проф.др [REDACTED] ког је такође несумњиво утврђено да је смрт [REDACTED] била насиљна и да је наступила у периоду од 22,00 часа до 02,00 часа, у ноћи између 4. и 5. јануара.

Суд је такође оценио да током поступка фактички није било спорно да су критичне ноћи сва тројица оптужених била на лицу места, у вези са чим је суд имао у виду околност да је одбрана оптужених на припремном рочишту учинила неспорним и урачуњљивост оптужених и генетско вештачење биолошких трагова изузетих са лица места, па је с тога несумњиво утврђено да је у два биолошка трага са лица места – у кући у [REDACTED] идентификован ДНК профил оптуженог [REDACTED].

Даље, из одбрана оптужених Краснићија, Бејзака и Николића, фактички као неспорно произлази да је између њих тројице постојао претходни договор да заједно изврше кривично дело да би себи прибавили противправну имовинску корист, у вези са чим је суд даље ценио да је током припремног рочишта учињена неспорном врста противправне имовинске користи која је прибављена критичном приликом, односно да су из куће сада пок. [REDACTED] одузети и златни накит и новац, који су оптужени, након што су у ТЦ "Ушће" продали злато,

међусобно поделили на три једнака дела, што је такође било неспорно.

Исто тако неспорно је било и да су критичном приликом поред злата и новца, оптужени из куће [REDACTED] одузели и мобилни телефон марке "Samsung", који су пре одласка у ТЦ "Ушће" оставили на клупи на аутобуској окретници на Зеленом венцу, у ком делу њихове одбране потврђују исказ сведока [REDACTED] који је на клупи пронашао предметни мобилни телефон, понео га са собом и пар дана касније га дао свом брату овде сведоку [REDACTED], од којег је уз потврду полиција одузела предметни телефон.

У вези са напред изнетим неспорним околностима које говоре о понашању оптужених након извршеног кривичног дела, суд је ценио да из одбрана оптужених Краснићија и Бејзака, и одбране оптуженог Николића из истражног поступка, сагласно произлази да су након извршења кривичног дела, ка Београду кренула сва тројица заједно и то истим аутом, односно белим "Јутом" који им је довезао [REDACTED] једени брат, да су затим на аутобуској станици на Зеленом венцу, оставили напред наведени мобилни телефон оштећеног, након чега су сачекали и потом покупили [REDACTED] "Јутом" ванбрачну супругу оптуженог [REDACTED] којом су отишли у ТЦ "Ушће".

Поред наведеног оптужени су били сагласни и у наводима да су у златарима у ТЦ "Ушће" један део одузетог злата продали оптужени Бејзак и Николић и то користећи Николићеву личну карту, што је по оцени суда потврђено рачуном "Златарне Цеље" бр.МО-14-BGYL-00008 од 05.01.2014. године, из ког је несумњиво утврђено да је оптуженом Николићу за продају злата у бруто тежини од 22,50 gr исплаћен износ од 36.900,00 динара. У другу златару у ТЦ "Ушће", како су оптужени такође сагласно изјавили, отишли су оптужени Краснићи и његова супруга, што је суд прихватио оценивши да су њихови наводи и у овом делу потврђени потврдом о куповини племенитих метала предузећа "Progold partner" од 05.01.2014. године, из које је утврђено да је [REDACTED] продаду два златна прстена и два златна привеска - тежине 5,910 gr, исплаћен износ од 8.865,00 динара, као и рачуном "Златарне Цеље" [REDACTED] од 05.01.2014. године, из ког је утврђено да јој је за продају злата бруто тежине 10,40 gr, исплаћен износ од 22.460,00 динара.

Дакле, из наведених рачуна [REDACTED] и потврде предузећа "Progold partner" од 05.01.2014. године, суд је утврдио да су оптужени након извршења кривичног дела заједнички и практично синхронизовано, продали укупно 38,81 gr злата за укупан износ од 68.220,00 динара, који новац су заједно са готовином (динари и еври) коју су одузели из куће оштећеног, међусобно поделили на три једнака дела.

Полазећи од напред изнетих неспорних околности, а посебно врсте прибављене противправне имовинске користи, чињенице да су оптужени након извршења кривичног дела нису раздавали већ су заједно отишли у Београд (где су одузето злато практично синхронизовано продали, а након тога одузет новац и новац добијен продајом злата међусобно поделили на три једнака дела што све упућује на постојање претходног договора односно чињеницу да су оптужени поступали као саизвршиоци), суд је даље ради потпуног утврђивања свих околности њиховог деловања и улога током извршења кривичног дела,

ценио околност да су оптужени Краснићи и Бејзак били сагласни да је оптужени Николић био иницијатор извршења кривичног дела, односно да им је он предложио да из куће пок. Лазића одузму новац и злато, са чим су се њих двојица сагласила.

При разматрању изнетих навода који говоре о иницијативи за извршење кривичног дела и постојању претходног договора између оптужених, суд је такође имао у виду да је оптужени Краснићи, током описивања разлога због којих им је [REDACTED] предложио да заједно изврше кривично дело, изјавио да је оптужени [REDACTED] претходно нешто кречио и сликао у кући оштећеног [REDACTED], да им је рекао да оштећени живи сам и да је приметио да има доста злата, док је оптужени Бејзак у својој одбрани навео да је оптужени Николић са оштећеним био "даљи кум", да им је рекао да је оштећени инвалид и шећераш, да у кући има више злата него новца с тим да је навео и да је Николић знао распоред просторија у кући оштећеног; у вези са чим је суд ценио да је и сам Николић у својој одбрани изјавио да је током лета 2013. године, оштећеном [REDACTED] кречио кућу и на кући насликао лик његовог покојног сина.

Предметне наводе оптужених суд је даље ценио у вези са исказима сведока [REDACTED] [REDACTED], бивше таште покојног [REDACTED] [REDACTED] његовог бившег шурака и сведока [REDACTED] [REDACTED] који је као таксиста оштећеног возио где год да је оштећени ишао – оцењујући при томе да су наведени сведоци међусобно били сагласни о свим околностима које су им биле познате, а тицале су се здравственог, социјалног и имовинског стања сада [REDACTED] [REDACTED] његових животних навика, о којима се изјаснио и сведок [REDACTED] [REDACTED] његов дугогодишњи пријатељ. Дакле, имајући у виду да су наведени сведоци у битном били сагласни поводом изнетих околности, а имајући при томе посебно у виду да је реч о сведочима који су неспорно са оштећеним дужи низ година били у контакту и са њим се виђали, суд је оценио да су исти објективно посведочили о свим околностима о којима су испитивани, из којих разлога је њихове исказе прихватио.

Наиме, суд је посебно ценио да из исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] сагласно произлази да је сада пок. [REDACTED] [REDACTED] сконсмрти сина [REDACTED] [REDACTED] живео сам у кући у ул. Космајској бр. 34, да је боловао од шећерне болести и да је био инвалид (ампутирано му је колено и цела цела потколеница десне ноге), да се због тога се кретао отежано и уз помоћ штака и да је увек носио злата накит и то око врата три-четири златна ланца са привесцима и прстене на рукама. Поред наведеног из њихових исказа јасно произлази и да је оптужени Николић заиста радио код оштећеног у кући, како су то оптужени Краснићи и Николић изјавили, односно да је на кући насликао слику његовог покојног сина [REDACTED] [REDACTED] у вези са чим је суд имао у виду да су оптуженог Николића поводом изнете околности, на главом претресу са потпуном сигурношћу препознали и сведок [REDACTED] [REDACTED] и сведок [REDACTED] [REDACTED] из чијих исказа се такође закључује да су се оптужени Николић и оштећени, у међусобној комуникацији ословањавали са "куме", односно управо онако како је то у одбрани навео оптужени Бејзак.

Код наведеног, односно имајући у виду да напред изнети наводи сведока у битном потврђују наводе одбране оптужених Краснићија и Бејзака о околностима које се тичу здравственог стања оштећеног и његових животних прилика (укључујући ту и његове имовинске прилике) то је суд оценио да су Краснићијеви и Бејзакови наводи одбране у деловима у којима су као

иницијатора кривичног дела означили са оптуженог Николића, у битном доказане и у склопу исказа сведока сасвим логичне с обзиром да је суд нашао да је оптужени Николић током рада у кући код [REDACTED] био у прилици да у довољној мери стекне увид и у његове животне услове, навике и његово имовинско стање, а што суд закључује и из чињенице да из Николићеве одбране јасно произлази да је знао и да се [REDACTED] бавио тзв. прорицањем судбине, што су пре судом потврдили и сведоци [REDACTED]

С тим у вези суд је са посебном пажњом ценио околност да из исказа наведених сведока произлази да је оштећени [REDACTED] увек носио златни накит односно да је око врата носио три-четири златна ланца са више привезака и да је на рукама носио прстене (чији број је сведок [REDACTED] определила на два - наводећи да је оштећени носио један прстен "са црним каменом" и један "без камена", док је сведок [REDACTED] тавео да је носио један златни прстен са великим каменом), што је суд ценио у контексту чињенице да на телу пок. [REDACTED] није затечен ни један комад накита, а потом и у контексту садржаја рачуна и потврде из ТЦ "Ушће" од 05.01.2014. године, из којих се (поред тежине злата које су оптужени продали) утврђује да су продата два златна прстена и два привеска, односно управо комади накита који се логично уклапају у описе сведока о врсти накита коју је оштећени носио ("више привезака" и "два прстена" што наводи сведок [REDACTED])

Следствено изнетом, а довођењем у везу чињенице да је оптужени Николић претходно био ангажован као радник код сада пок. [REDACTED] (који га је према његовим наводима за тај рад платио 200-250 евра), са околностима - да се оштећени [REDACTED] бавио "прорицањем судбине", да се када би некде ишао углавном возио таксијем, а посебно чињенице да је оштећени увек носио златан накит, у својој месјусобној вези, то суд оцењује да је оптужени Николић имао слику о [REDACTED] мовинском стању, што је оштећеног [REDACTED] обзиром да је живео сам, да је био и инвалид и боловао од шећерне болести - што су оптужени знали, практично учинило "лаком жртвом". Имајући у виду наведено суд је као логичне и доказане, прихватио одбране оптужених Краснићија и Бејзака у делу у којем су навели да је предлог за извршење кривичног дела разбојништва потекао од оптуженог Николића. Дакле, с обзиром на то да је поводом изнете околности суд прихватио делове Краснићијеве и Бејзакове одбране које су биле међусобно сагласне, доследне, логичне и потврђене исказима сведока, то суд није прихватио Николићеву одбрану ни у једном делу у којем је наводио супротно (обзиром да је он тврдио да су извршење кривичног дела заправо њему предложили Краснићи и Бејзак).

Даље, суд је као сагласне прихватио и наводе одбране оптужених Краснићија и Бејзака у деловима у којима су се обојица сагласно изјашњавала да су пре извршења кућу [REDACTED] три дана обилазили, односно да су је надгледали сва тројица заједно. По оцени суда у случају тзв. типовања које је у конкретном случају евидентно извршио [REDACTED] понашање које су описали Краснићи и Бејзак једноставно је и логично и очекивано, с тим да суд иако је прихватио њихове наводе да су кућу оштећеног надгледали, није прихватио њихове преостале наводе односно да су током надгледања закључили да у кући нема никога. Такође, суд није прихватио ни навод еоптуженог Николића из истражног поступка - да су му Краснићи и Бејзак рекли да је [REDACTED] где отпутовао, тако да су критичне ноћи када су ушли у кућу били убеђени да у кући нема никога.

Наиме, имајући у виду разултате доказног поступка који су свестрано анализирани, суд закључује да су оптужени Краснићи, Бејзак и Николић, сасвим сигурно знали да је оштећени Лазић критичне ноћи у кући. Шта више, суд оцењује да су се оптужени претходно договорили да његову кућу обију и у њу уђу, управо у време када је оштећени сигурно у кући, а све да би од њега између осталог одузели и злато (које је оштећени [REDACTED] век носио на себи), па с тога суд налази да су руковођени таквим мотивом оптужени кривично дело управо и извршили у време и на начин описан у изреци пресуде.

При доношењу оваквог закључка суд је имао у виду да из исказа сведока [REDACTED]
[REDACTED] и [REDACTED] несумњиво произлази да оштећени [REDACTED] није напуштао кућу не само три дана пре смрти, него и више од тога, односно да од 25.12.2013. године (када га је сведок [REDACTED] последњи пут возио ван Београда и истога дана вратио кући), оштећени није био ни на каквом пугу већ код куће, у којој су га обилазили и један и други сведок, тако да су га обојица последњи пут видела 4. јануара, када су у послеподневним часовима код њега у кући заједно попили кафу. Код наведеног, а имајући у виду да на исказе именованих сведока одбрана није имала примедби нити је њихов кредитабилитет доводила у питање, то је суд немајући ни једног разлога да посумња у добронамерност сведока и веродостојност њихових исказа, исте прихватио и утврдио да оштећени није био одсутан од куће, како су то оптужени покушавали да прикажу у својим одбранама.

Са тим у вези суд је из исказа сведока [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED]
[REDACTED] (које потврђује фотодокументација - на којој је приказан и изглед улазних врата у кућу [REDACTED]), утврдио да се са улице могло видети када је у кући оштећеног било упаљено светло јер су улазна врата на веранди практично до половине стаклена. Даикле, имајући у виду изглед улазних врата и њихов положај у односу на улицу, као и чињеницу да је била реч о јануару месецу односно зимском периоду када се светла практично пале већ током послеподнєва, то је суд оценио да су оптужени пре него што ће обити кућу знали да је оштећени [REDACTED] у кући и да су на то рачунали када су у извршење кривичног дела кренули, па с тога суд није прихватио ни једну од одбрана оптужених у деловима у којима су наводили да су "мислили" и били убеђени да је кућа празна односно да оштећени није код куће.

Надаље, о чињеници да су оптужени имали претходни договор да заједнички изврше кривично дело на начин на који им је то оптужницом стављено на терет, поред Краснићевих и Бејзакових навода о тзв. типовању и надгледању куће, јасно говори и околност да су оптужени Краснићи и Бејзак понели средства која ће користити током извршења. Наиме, суд је имао у виду да је оптужени Краснићи јасно навео да је понео две батеријске лампе са добом, а оптужени Бејзак шрафцигер, што је и сам Бејзак изјавио објашњавајући да је шрафцигер понео "за прозор" који су разбили критичне ноћи, па с тога суд није прихватио Николићеве наводе из истражног поступка - да су на кући оштећеног затекли прозор који је већ био разбијен и да су кроз њега сва тројица ушла у кућу.

Такође, о постојању претходног договора о извршењу односно фактичком планирању разбојништва, говори и чињеница да су оптужени у кућу ушли кроз кухињски прозор који су

разбили шрафцигером, односно управо чињеница да су одабрали да у кућу уђу током ноћи и то кроз прозор, а не на улазна врата на веранди (иако су и она делом стаклена па су стога и она могла бити обијена као и прозор).

При доношењу наведеног закључка суд је имао у виду да су се улазна врата [REDACTED] уће према изнетим наводима сведока, могла видети са улице, са чим у вези је суд даље имао у виду и скицу лица места односно распоред просторија у кући [REDACTED]. То је нашао да су оптужени претходно очито договорили да кућу обију што обазривије односно да разбију управо кукињски прозор и тако уђу у кућу обзиром на то да се тај прозор није видео са улице и јер се наспрам предметног прозора налазио само зид друге куће (која са те стране нема прозоре). Да је то случај односно да су оптужени планирали да кривично дело изврше што обазривије и у временском периоду када је оштећени сигурно у кући, указују и наводи Бејзакове одбране из предистражног поступка у делу у којем је описивао да су [REDACTED] он шрафцигером који је понео "мало по мало лупали по том прозору", да би се када су га разбили, мало склонили у страну, а након што су се уверили да се "нико не појављује", сва тројица кроз тај прозор ушла у кућу. Наиме, одбрана оптуженог Бејзака у овом делу по оцени суда јасно упућује на закључак да су се оптужени трудили да их нико (па ни оштећени за ког су знали да је у кући) не чује и не опази, а што је и логично с обзиром да су кренули у извршење кривичног дела, а при томе су сва тројица већ осуђивана за вршење кривичних дела против имовине.

Са тим у вези суд је даље имао у виду чињеницу да је кривично дело несумњиво извршено у периоду између 22,00 часа и 02,00 часа (тј. у периоду када већи део народа већ спава или се спрема за спавање), чињеницу да је оптужени Николић знао распоред просторија у кући оштећеног и његове навике, што су засигурно сва тројица утврдила и претходним надгледањем његове куће, па је с тога суд нашао да је обијање куће на начин на који су то њих тројица учинила, планирано и са аспекта могућности да их сам оштећени чује, будући да је његова спавања соба најудаљенија просторија у односу на кухињу кроз чији прозор су оптужени ушли у кућу, што је по оцени суда такође имало утицаја током претходног договарања о месту и начину на који ће оптужени ући у кућу.

Наиме, имајући у виду да је [REDACTED] времину у периоду између 22,00 часа и 02,00 часа, да је његово тело на лицу места затечено у дуксерци и доњем вешу и то у лежећем положају на кревету са потиљком ослоњеним на јастук, да су оптужени Бејзак, а и оптужени Николић, у предистражном поступку фактички обојица навели да је [REDACTED] у кревету у спаваћој соби, то је суд имајући у виду да је из фотодокументације утврдио да су штаке које је [REDACTED] користио затечене одложене односно ослоњене на зид до врата спаваће собе (фото.бр.18 и 19), оценио да све наведене околности у својој међусобној вези, јасно указују да је [REDACTED] критичне ноћи очигледно легао да спава, да су оптужени знали да је у кући и да је легао, и да су са тим рачунали када су кренули у извршење кривичног дела у ноћним часовима, рачунајући да ће његов отпор лако савладати обзиром да их је више и да су знатно млађи од Лазића, који је поред тога био и инвалид и хронични болесник, што су оптужени такође знали.

Са свим напред наведеним у вези суд је даље ценио да је генетским вештачењем биолошких трагова које је поверио Биолошком факултету, на лицу места у кући у [REDACTED] несумњиво идентификован ДНК профил оптуженог Краснићија, што је одбрана фактички

учинила неспорним на припремном рочишту, па следствено томе суд није прихватио одбрану оптуженог Краснића ни одбрану оптуженог Бејзака ни у једном делу из ког би произлазило да је оптужени Краснић критичне ноћи фактички само чувао стражу и то тако што је све време стојао у кухињи код прозора кроз који су ушли у кућу, што је према њиховим наводима и била његова једина улога.

Наиме, с обзиром на то да је ДНК профил оптуженог Краснића идентификован и у биолошком узорку који је узет са унутрашње и спољашње стране цепа плаве торбице са написом "M-Pal Ieder" и у биолошком узорку узетом са ручице ормара у дневној соби, то је суд несумњиво утврдио да је критичне ноћи поред оптуженог Бејзака и Николића, и оптужени Краснић такође вршио преметачину у кући оптуженог [REDACTED] што је у одбрани у истражном поступку навео само оптужени Николић, чију одбрану је с тога суд у том делу оценио као доказану и прихватио је.

При доношењу оваквог закључка суд је имао у виду да је оптужени Краснићи у одбрани на главном претресу идентификацију његовог ДНК профила на лицу места, покушао да објасни наводним преносом његовог биолошког материјала са два пара рукавица које је он понео од куће, а потом дао Бејзаку и Николићу, што суд није прихватио. Наиме, Краснићијева одбрана у том делу фактички је оповргнута одбранама оптуженог Бејзака (који ни у једном од саслушања у различитим фазама поступка није ни поменуо да је било ко од њих користио рукавице) и оптуженог Николића (који је децидно тврдио да Краснићијеви наводи да је он носио рукавице нису тачни) с тим да су његови наводи на ову околност по оцени суда и неуверљиви али и практично неосновани јер одбрана на припремном рочишту није оспоравала ни форензичку обраду лица места нити налаз и мишљење Биолошког факултета, шта више одбрана је учинила неспорним идентификацију биолошких трагова затечених на месту извршења кривичног дела, па је с тога суд оценио да је објашњење које је оптужени Краснићи изнео поводом ове околности указује на недоследност његове одбране и представља покушај оптуженог да своју улогу у извршењу кривичног дела учини што мање значајном.

Дакле, с обзиром да је одбрана оптужених Краснића и Бејзака - о Краснићијевој улози критичне ноћи, оповргнута како резултатима генетског вештачења тако и одбраном оптуженог Николића из истражног поступка, то је суд утврдио да оптужени Краснићи критичне ноћи није само стајао у кухињи чувајући стражу, већ да је са саоптуженима улазио и у остале просторије у кући и такође вршио преметачину у потрази за златом и новцем које су планирали да одузму, а које су критичне ноћи и одузели из куће Драгана Лазића. По оцени суда одбране Бидайма Краснића и Емрана Бејзака биле су међусобно исконструисане у погледу улоге оптуженог Краснића и то ради њиховог усаглашавања, а све са циљем да се оптуженом Краснићију (који је са Бејзаком пријатељ), помогне тако што би се његова одговорност умањила, у чему је по налажењу суда осим њиховог пријатељства, улогу имала и Краснићијева ранија осуђиваност, будући да је та разлику од Бејзака више пута осуђиван.

Следствено изнетом суд последично није прихватио ни Краснићијеве наводе да је за смрт [REDACTED] азнао тек накнадно - дан или два након критичне ноћи, с тим да суд у погледу наводних накнадних сазнања о његовој смрти, није прихватио ни наводе Бејзакове одбране нити одбрану оптуженог Николића.

Наиме, оптужени Бејзак и Николић су се различито изјашњавали о смрти сада пок. Драгана Лазића, с обзиром да би из одбране оптуженог Бејзака из предистражног поступка фактички произлазило да је [REDACTED] жив када су њих тројица напустила кућу, с тим да је одбрану у овом делу изменио током припремног рочишта када је изјавио да је оштећеног убио оптужени Николић, да би потом на главном претресу од 07.07.2015. године, навео да су оптужени Николић и он, накнадно од Краснићија сазнали да је [REDACTED] мртв, што је све било у супротности са Николићевим наводима из предистражног поступка, када је изјавио да је након два-три дана из медија сазнао да је оштећени мртв. Изнете наводе одбрана оптужених које су биле међусобно противуречне, суд је ценио у контексту налаза и мишљења и исказа судског вештака [REDACTED] из ког је утврђено да је смрт [REDACTED] наступила отприлике протоком једног минута од момента када је започело његово гушење јастуком, из чега је суд извео закључак да је [REDACTED] [REDACTED] мину док су оптужени били у његовој кући и да им је то сигурно било познато обзиром да је Лазић престао да пружа отпор.

У контексту изнетог у претходном ставу, суд је имао даље ценио да су током поступка и оптужени Бејзак и оптужени Николић мењала одбране. Наиме, оптужени Бејзак је на главном претресу од 07.07.2015. године, оповргао одбрану из предистражног поступка тврдећи да је према њему током саслушања у Одељењу за сузбијање крвних и сексуалних деликата примењивано насиље, што је било потпуно неуверљиво и ничим доказано, да би потом на наредном главном претресу од 07.10.2015. године, оповргао и ту одбрану (са главног претреса од 07.07.2015. године) наводећи да остаје при одбрани коју је изнео у предистражном поступку с тим да је сада као разлог за измену одбране означио суд односно "бес на суд" и то због наводног недостављања поште у притвор, што је једноставно потпуно неоснован навод који је посматран у вези са држањем оптуженог током саслушања, деловало потпуно неуверљиво, животно нелогично и практично само по себи било доказ да је његова одбрана све време невешто конструисана.

Такође, оптужени Бејзак је и на главном претресу од 09.11.2016. године, поново изменио одбрану с обзиром да је навео да је видео како је Николић у спаваћој соби ударао [REDACTED] бежичним телефоном по глави, у вези са чим је суд имао у виду да је поводом ове околности Бејзак (са претходно наведеним разлогима) у више наврата мењао одбрану па је тако примера ради у предистражном поступку навео да није видео чиме је Николић ударио [REDACTED] говорећи само о једном ударцу с тим да је изјавио и да је оштећеном, Николић ставио јастука преко главе "да се не би чуо"), да би на главном претресу од 07.07.2015. године, навео да је Николић у "нешто" ударио наводећи даље да он лично није видео да је било ко лежао у кревету већ да је видео само неке јоргANE, док је на претресу од 09.11.2016. године, поново самом себи био недоследан јер је навео да је Николић оштећеном задао више удараца бежичним телефоном, што тврди да је лично видео.

Са друге стране и оптужени Николић је на главном претресу такође оповргао одбрану коју је изнео у истражном поступку и то тако што се позивао на страх и претње које је трпео од оптуженог Бејзака, што суд није прихватио с обзиром да је његове наводе оценио као неуверљиве и нелогичне. Наиме, оптужени Николић је на главном претресу од 07.07.2015. године, своју улогу потпуно другачије описао у односу на истражни поступак, па је тако на претресу описивао да је практично био затечен што је требао да учествује у извршењу дела, с тим да је своју улогу описао тако што је изјавио да је за 100 евра пристао да чува стражу ван

[REDACTED] уће, у коју сада тврди да током критичне ноћи није ни улазио.

Дајући разлоге за такву измену одбране оптужени Николић је тврдио да је у истражном поступку одбрану изнео по Бејзаковом захтеву, односно због његових претњи и страха који је због тога осећао, а што је по оцени суда потпуно нелогично. Наиме, да је му је оптужени Бејзак заиста претио и да га се он плашио, онда би било логично или да Николић тражи заптиту од органа поступка и/или да у истражном поступку Бејзаку улогу у извршењу умањи, што Николић није учинио већ је кривично дело односно сав физички контакт са оштећеним, приписао само Бејзаку, обзиром да је наводио да је само оптужени Бејзак ушао у спаваћу собу, да му је рекао да ће да баци јакну преко оштећеног и да ће да га веже.

При оцени свих напред изнетих контрадикторности одбрана оптужених и потпуно неубедљивих разлога којима су покушавали да објасне измене одбрана, суд је оценио да је евидентно да је сваки од оптужених покушавао да умањи своју улогу у извршењу, као и да је оптужени Бејзак покушао да умањи и улогу оптуженог Краснића, и да је и у том циљу такође мењао своју одбрану више него саоптужени, па је с тога суд нашао да не стоје наводи завршне речи брачноца оптуженог Бејзака да његов брањеник у погледу одлучних чињеница одбрану фактички није мењао. Шта више оптужени Бејзак је по налажењу суда заправо највише пута мењао одбрану, а највећи део тих измена, супротно наводима његовог брачноца, управо се односио на различите описе дешавања у спаваћој соби оштећеног, у којој је полиција и затекла тело пок. Драгана Лазића.

Код таквог стања ствари у погледу одбрана оптужених, суд је оценио да ни један од оптужених ни у једној фази поступка, није износио пуну истину, те је с тога нашао да се потпунна слика о следу и току ствари које су се критичне ноћи несумњиво одиграле, добија стављањем у међусобну везу појединих навода оптужених са свим изведенним доказима, а у погледу смрти [REDACTED] као и посебно са налазом и мишљењем судског вештака [REDACTED]
[REDACTED]

Наиме, разматрајући одбране оптужених у деловима у којима су се изјашњавали о контакту са оштећеним, односно исти негирали, суд је имао у виду да ни један од оптужених ни у једној фази поступка није наводио да је оптужени Краснићи био у контакту са оштећеним па чак ни да је улазио у његову спаваћу собу, већ се контакт са оштећеним током поступка фактички приписивао само Бејзаку и Николићу.

Тако примети ради оптужени Бејзак је у предистражном поступку изјавио да се у спаваћој соби [REDACTED] фактичи обратио и Николићу и њему, и то тако што их је питао шта раде ту. Такође, оптужени Бејзак је истом приликом навео и да је Лазић изговорио "немојте да ме малтретирате немам ништа", у вези са чим је суд даље ценио да је оптужени Бејзак током другог саслушања у предистражном поступку (пред тужилаштвом), изјавио да оштећеног ни Николић ни он нису питали где држи злато и новац, што суд није прихватио јер из његовог саслушања пред Одељењем за сузбијање крвних и сексуалних деликатата, фактички произлази управо супротно. Наиме, речи оштећеног Лазића - "немојте да ме малтретирате немам ништа" (које је оптужени Бејзак сам навео пред Одељењем за сузбијање крвних и сексуалних деликатата), упућују на закључак да су од оштећеног тражили да им каже где држи злато и

новац, што им [ ] дајвероватније није рекао, а што се закључује како из претходно наведене реченице оштећеног (коју оптужени Бејзак сам наводи) тако и из стања затеченог на лицу места, из којег се јасно закључује да су оптужени извршили преметчину у целој кући.

Даље, суд је имао у виду да је оптужени Бејзак у својој одбрани у предистражном поступку пред тужилаштвом, навео да се [ ] "драо" што је по оцени суда животно логичан навод, будући да је оштећени критичном приликом сигурно био затечен и уплашен услед појављивања оптужених у његовој кући.

Поред тога, оштећени [ ] је критичном приликом по мишљењу суда засигурно викао и дозивао у помоћ, и због болова које је сигурно трпео јер је критичне ноћи несумњиво ударан, будући да је из налаза и мишљења [ ] несумњиво утврђено да су му сукцесивним ударцима тулине механичког оруђа чврсте конзистенције, задана три удараца у главу и то тачније у чело на који начин је задобио лаку телесну повреду повреду у виду – једне простране нагњечине коже у чеоном пределу (промера око 10x6 см), а у оквиру ње три уздужно постављене и на малом размаку међусобно паралелне раздерине коже (промера 5x1 см, 5,5x0,5 см и 3,5x2 см - чије је дно било делом на костима лобање, а делом у поткојном меком ткиву овог предела).

Ценећи изнете повреде у контексту са мишљењем [ ] суд је несумњиво утврдио да три сукцесивна удараца која је оштећени критичном приликом задобио, нису довела до губитка свести код оштећеног, са чим у вези је суд даље цепио и то да је поред наведених повреда, оштећени задобио и повреду у виду прелома II чланка IV прста десне шаке, који је практично био здробљен, а која повреда је по својој природи квалификована тешка телесна повреда и нанета је истим механизmom односно на исти начин као и повреде у пределу чела оштећеног.

Дакле, доводећи у везу чињеницу да је оштећени [ ] критичне ноћи сигурно био запренашћен тиме што су оптужени ушли у његову кућу, са околностима да је било јасно да су оптужени кућу обили и у њу ушли ради прибављања имовинске користи за себе (јер је кућа била закључана са унутрашње стране), те да је оштећени напад којем је био изложен очито уочио (јер се бранио подметањем десне шаке у тренутку напада) и да повреде које су му нанете (у пределу чела) нису довеле до губитка свести, суд закључује да је оштећени [ ] критичном приликом сигурно вербално реаговао, те да се с тога као логична може прихватити изјава оптуженог Бејзака из предистражног поступка (дата пред тужилаштвом) - у делу у којем је описао да се [ ] "драо".

У контексту изнетог у претходном ставу, а с обзиром на то да је предметно кривично дело извршено практично усред ноћи - када је у затвореном простору могуће чути и најмањи шум, то је јасно да су сви оптужени чули реакцију оштећеног и да је због те и такве реакције, те ноћи [ ] лишен живота на начин који је описан у изреци пресуде, с тим да је по оцени суда на његово лишење живота током вршења кривичног дела разбојништа, имала утицаја и чињеница да је кривично дело у кући вршио и оптужени Николић, чију физиономију и боју гласа је оштећени могао лако да препозна будући да су се њих двојица знала од раније, што је по оцени суда давало мотив више оптуженом Николићу да учествује у

лишавању живота оштећеног. Суд је нашао да је исти мотив постојао и код оптужених Краснића и Бејзака, обзиром да је Бејзак комшија оштећеног (живи на удаљености од 150 m од куће оштећеног), а Краснић живи у истом насељу, које је мала локална средина у којој се сви познају.

Током даљег разматрања одбрана оптужених поводом околности о смрти [REDACTED] суд је имао у виду да је оптужени Бејзак у својој одбрани доследно тврдио да су Николић и он заједно били у спаваћој соби оштећеног, с тим да је у различитим фазама поступка другачије описивао силу која је примењена према оштећеном, коју је према његовим тврђњама искључиво примењивао оптужени Николић, који је пак тврдио да у спаваћу собу није ни ушао.

Наиме, у предистражном поступку Бејзак је прво наводио да је оштећеног, оптужени Николић једном ударио и да је он Николићу рекао да оштећеног не удара већ да га само држи (с тим да је навео и да му је Николић ставио јастук на главу “да се не би чуо”), да би на припремном рочишту навео да је оштећеног убио оптужени Николић иако је у предистражном поступку тврдио да је оштећени био жив када су изашли из куће (дакле и након што му је Николић ставио јастук преко главе “да се не би чуо”).

Надаље, оптужени Бејзак је на главном претресу од 07.07.2015. године, изјавио да му је Николић након изласка из куће рекао да му је оштећени скинуо капу са главе и да га је пропознао и да је зато “морао да га удари и гуши јастуком”, при чему је суд имао у виду да је оптужени Бејзак током тог претреса наводио да је видео да је Николић ударио “у нешто” али да он није приметио да било ко лежи на кревету у спаваћој соби већ је наводно видео само неке јоргане. Коначно оптужени Бејзак је на главном претресу од 09.11.2016. године, изјавио да је видео како је Николић оштећеног ударао бежичним телефоном у главу, што је потпуно недоследно свим његовим претходним наводима обзиром да сада наводи да му је Николић задао више удараца, а не један, како је то претходно изјављивао.

Дакле, из изнетог јасно произлази да је оптужени Бејзак самим себи био недоследан у погледу навода о примени силе односно о околностима - да ли је оштећени био жив или мртв по њиховом напуштању лица места, околности да ли је Бејзак видео или није видео кога (или шта) и чиме удара оптужени Николић и околности да ли је била реч о једном или више удараца. Такође, поред тога оптужени Бејзак је у својој одбрани био недоследан и у погледу околности на који начин је критичном приликом из куће оштећеног одузет златан накит с обзиром да је у предистражном поступку изјавио да му га је дао оптужени Николић (док је он лично током преметачине пронашао и одuzeо само новац), да би на главном претресу изјавио да је део златног накита лично он пронашао у кући описујући где га је пронашао, што је суд ценио у вези са наводима сведока [REDACTED]

[REDACTED] да је оштећени увек носио злато и то три-четири златна ланца са привесцима и златно прстене, која су према резултатима доказног поступка током те ноћи несумњиво одузета од оштећеног и то скидањем са његовог тела, обзиром да је његово тело затечено без и једног комада накита који су сведоци описали да је увек носио.

Поред наведених недоследности Бејзакове одбране, суд је имао у виду да је оптужени Николић своје учешће у примени силе према [REDACTED] све време негирао али такође потпуно недоследно обзиром да је у одбрани у истражном поступку негирао да је у спаваћу собу уопште улазио, наводећи да је у спаваћој соби са оштећеним био само оптужени Бејзак који је оданде донео "један или два ланчића на гомилици" са више привезака, да би на главном претресу изменио одбрану тврдећи да критичне ноћи он није ни улазио у кућу оштећеног већ да је на улици чувао стражу и да је фактички тек сутрадан, током продаје злата, схватио да је из куће одузето и злато.

Дакле, при разматрању свих напред побројаних изјава Бејзака и Николића из којих се јасно закључује да су обојица свој физички контакт са оштећеним апсолутно покушавала да искључе пребацујући сву одговорност у примени силе на оног другог али не и на оптуженог Краснићија, суд је оценио да су према оштећеном [REDACTED] илу током критичне ноћи примењивали и један и други, и да су управо зато своју одговорност и пребацивали само један на другог, а не и на оптуженог Краснићија. Наиме, тако постављене одбране оптужених Бејзака и Николића биле су неприхватљиве за суд и из истих је суд извео супротан закључак односно да су повреде оштећеном наносили, а потом га гушењем усмртили, и један и други заједничким деловањем.

По оцени суда о заједничком деловању Бејзака и Николића током примене силе према оштећеном, практично се највише закључује из одбране оптуженог Бејзака и просте логике односно чињенице да по оцени суда одузимање златног накита са тела оштећеног без обзира што је оштећени фактички физички био инфериорнији у односу на сваког од њих појединачно (због година, инвалидности и хроничних болести), није могао да изврши само Бејзак односно Николић без помоћи оног другог. По налажењу суда осим напред наведеног, заједничко деловање оптужених Бејзака и Николића у примени силе, било је предузето и са циљем да им оштећени открије где у кући држи новац и преостало злато као и са циљем да оштећеног спрече да се "дере" односно да дозива у помоћ што су могле да чују комшије које су живеле врата до врата са оштећеним.

Наиме, чињеница је да је оптужени Бејзак у својој одбрани описивао начин на који је сила према оштећеном примењивана ("ударац", "ударци", "стављање јастука преко главе") односно да је практично описао механизам настанка повреда које је сада пок.Лазић несумњиво задобио, а што је по оцени суда све добро знао јер је и сам учествовао у томе, с тим да је начин изношења његове одбране поводом ових околности - све време недоследно и невешто конструисан да би сву одговорност за смрт оштећеног, приписао оптуженом Николићу.

Бејзакови наводи да је оштећеном стављен јастук преко главе "да се не би чуо" јер се оштећени "драо", по оцени суда јасно упућују на закључак да је Бејзак фактички описао радњу угушења која је несумњиво довела до смрти оштећеног [REDACTED] бзиром да је суд из налаза и мишљења проф. [REDACTED] несумњиво утврдио да је смрт Драгана [REDACTED] била насиљна и да је наступила непосредно, услед погоршања постојећег атеросклеротичног оболења срца и његових крвних судова, до ког погоршања је управо дошло због недостатка кисеоника у срчаном мишићу, које је проузроковано запуштањем носно-усних отвора притиснутим јастуком, чије притискање преко главе оштећеног,

оптужени Бејзак у неколико наврата помиње у својој одбрани. С тим у вези, а имајући у виду да је реч о смрти која је у медицинској пракси и стручној литератури позната као тзв.убиство срчаном смрћу (енг.*homicide by heart attack*), из налаза и мишљења судског вештака суд је несумњиво утврдио да је код наведене смрти (која припада групи тзв.асфиксичких смрти) потпуна искључена могућност да је до смртног исхода евентуално дошло задесно или самом радњом оштећеног, будући да је такву асфиксiju тј.угашење, немогуће да је особа сама на себи извршила, већ је увек реч о радњи другог лица односно нападача.

Са тим у вези суд је имао у виду да је сведок [REDACTED] полицијски службеник ПС Младенова који је први изашао на лице места, био децидан у наводима да је тело оштећеног затекао на кревету у лежећем положају и то тако што је глава оштећеног била прекривена са ћебетом и два јастука, што је посматрано у вези са мишљењем [REDACTED] који је на основу положаја у ком је тело [REDACTED] пронађено на лицу места, установљених трагова крви на јастуку испод његове главе, на оковратнику и у пределу левог рамена његове одеће (а у одсуство других трагова крви на лицу места), несумњиво води ка закључку да је [REDACTED]
[REDACTED] све повреде главе и десне шаке, укључујући и запуштање носно-усних отвора јастуком, задобио док је леђима лежао на кревету (на ком је и пронађено његово тело), односно у спаваћој соби у којој су током критичне ноћи по оцени суда били и оптужени Бејзак и оптужени Николић.

Следствено изнетом закључку и несумњивом стању које је затечено на лицу места, а код чињенице да је [REDACTED] на главном претресу аргументовано објаснило да је у конкретном случају смрт наступила око један минут након тренутка када је оштећеном јастук стављен преко уста и носа и тако држан, то суд није прихватио наводе Бејзакове одbrane из предистражног поступка - да је [REDACTED] жив када су напустили лице места (јер је изјавио да им се наводно обратио реченицом "момци зајебали сте се, цаба сте ушли нема ништа унутра"), као што није прихватио ни преостале наводе свих оптужених - да су за његову смрт наводно сазнали накнадно, а све из разлога јер је несумњиво утврђено да су сва тројица оптужених била на лицу места када је услед описаног гашења јастуком, оштећени преминуо, а до чега је дошло заједничким деловањем оптужених Бејзака и Николића.

Поред напред описане радње угашења која је у директној-узрочној последичној вези са смрћу оштећеног, суд је имао у виду да су повреде главе и десне руке које је оштећени задобио, према мишљењу [REDACTED] настале заживотно и то сукцесивно једна за другом с тим да ни једна од њих није била у узрочно-последичној вези са смрћу оштећеног. С тим у вези несумњиво је утврђено и да повреде главе оштећеног (у ченом пределу) нису довеле до таквих повреда мозга које би довеле до губитка свести, на шта указују повреде на IV прсту десне шаке, која су према мишљењу вештака највероватније настале при Лазићевом покушају да се подметањем руке одбаци од уоченог напада повредним оруђем, које је судски вештак описао као тупину механичког оруђа чврсте конзистенције, па је с тога дозволио могућност да је то био и бежични телефон, који је оптужени Бејзак на претресу определио као средство којим су оштећеном наношени ударци те ноћи.

Све наведене повреде које је оштећени задобио, према мишљењу [REDACTED] огло је да задаје само једно лице али и више лица, у вези са чим суд оцењује да изнето мишљење судског вештака на логичан начин потврђује закључак суда да су према оштећеном силу

примењивали и оптужени Бејзак и оптужени Николић. Међутим, имајући у виду начин на који су оптужени Бејзак и Николић износили одбране на ову околност, чињеницу да повредно оруђе (којим су задате повреде у пределу главе оштећеног и прста десне руке) није пронађено на лицу места, чињеницу да су оптужени ухапшени тек током марта односно два месеца након извршења дела (што је искључивало могућност проналажења било каквих контакtnих трагова или повреда на њима) и чињеницу да се судскомедицинским вештачењем (у ситуацији када је реч о више од једног нападача у околностима које суд напред износи) заправо никада ни не може у потпуности тачно бити одређено који од нападача је нанео коју од повреда, то је суд оценио да се у конкретном случају не може индивидуализовати који од оптужених (Бејзак и Николић) је коју радњу тачно предузeo, што по мишљењу суда нема утицаја на заузимање става о њиховој кривици за извршено кривично дело.

Наime, с обзиром на то да су оштећеном [ ] повреде главе нанете са три узастопна сукcesivna удараца, један за другим, и то у веома кратком временском интервалу тако да им се редослед наношења судскомедицинским вештачењем није могao прецизирati, а имајући у виду да се из мишљења [ ] закључује да се не може искључити могућност да су наведене повреде нанете од стране двојице оптужених истовремено (један од њих задао ударце механичким оруђем, а други му притискао јастук преко лица), то је суд оценио да у конкретном случају радње оптужених Бејзака и Николића, због њиховог садејства онемогућавају њихову потпуну индивидуализацију или недвосмислено упућују на закључак да је сваки од њих био свестан деловања оног другог; и да су радње које су тако предузели несумњиво биле резултат њихове заједничке воље.

При заузимању оваквог става, суд је ценио и то што је златни накит који је оштећени [ ] носио (три-четири златна ланца са више привезака и златно прsteњe), био сигурио један од мотива за извршење кривичног дела разбојништва, на шта указује чињеница да је сво злато са њега евидентно и одузето. С тим у вези суд је имао у виду да на врату оштећеног није утврђена ни једна повреда која би указивала да су му ланци кидани односно стргнутi са врата, па с тога суд налази да су оптужени са њега практично скинули свак накит, што по налажењу суда није могao да уради само један оптужени - без физичке помоћи другог и/или истовремене примене сile (нпр.због померања главе и тела оштећеног, копрцања, стискања шаке у песницу да прстен не би могao лако да се свуче са прста и сл.).

У прилог предметног закључка суда говори и чињеница да су повреде на челу оштећеног настале заживотно, као и чињеница да су на глави оштећеног пронађene и повреде у виду крвног подлива у десном јагодичном пределу лица (промера 3x2 см – практично у величини јагодице прста, затим једна огуљотина коже у пределу десног доњовиличног угла (промера 0,8x0,6 см – практично у величини јагодице прста) и једна огуљотина коже на десној страни врата одмах испод десног доњовиличног угла (промера 2x1 см – практично у величини јагодице прста). Наime, из мишљења судског вештака др Александрића утврђено је да су предметне повреде настале директним притискањем прстију по лицу оштећеног, што по оцени суда води ка закључку да је и на тај начин такође покушавано (стискањем или притискањем прстима), да се глава оштећеног задржи у одређеном положају да би се од њега одузeo накит који је носио односно да је и таква радња предузета да би се савладо и вербални и физички отпор оштећеног, а све у циљу да би се са његовог тела скинуло злато.

Следствено свему изнетом суд оцењује да су све напред описане повреде сада [REDACTED] нанете применом силе и то од стране оптужених Бејзака и Николића, а све да би са његовог тела скинули злато односно да би и себи и оптуженом Краснићију прибавили противправну имовинску корист, због чијег прибављања су се претходно и договорили да изврше кривично дело, рачунајући да ће обијањем куће и уласком у кућу, део противправне имовинске користи стећи управо тако што ће је применом силе одузети непосредно од оштећеног као и да ће на тај начин оштећеног принудити и да им открије где се налази преостали део злата и новац, а потом његовим убиством, прикрити своје учешће у извршењу.

Дакле, с обзиром на све напред наведено суд је оценом поступања оптужених пре извршења кривичног дела, током извршења кривичног дела и након његовог извршења, утврдио да је између оптужених све време постојала усаглашености у поступању, што јасно упућује на закључак да је између оптужених пре извршења кривичног дела, постојао детаљан претходни договор о начину извршења кривичног дела. На овакав закључак поред свега напред наведеног, указује и чињеница да из ранијих осуда оптужених произлази да су сва тројица имала искуства у вршењу кривичних дела, а посебно њихово поступање са мобилним телефоном марке "Samsung", који су одузели из куће сада [REDACTED], који су у циљу прикривања кривичног дела и себе као саизвршилаца, намерно оставили на клупи на аутобуској станици на Зеленом венцу, са намером да предметни мобилни телефон пронађе треће лица и да на тај начин потрагу органа гоњења усмере у погрешном правцу.

Сагласно свему напред изнетом суд је након свестране оцене доказа, несумњиво извео следеће закључке:

- да је оптужени Николић због претходног обављања молерских радова у кући оштећеног, имао сазнања да оштећенију [REDACTED] поседује златан накит који је у једном делу и лично носио, односно да је сматрао да је оштећени имућан човек, а што су претпостављали и оптужени Краснићи и Бејзак с обзиром да су живели у истом крају и у ком је живео и оштећени,
- да су оптужени на основу информација које су добили од оптуженог Николића, претходно постигли договор да кривично дело изврше на тај начин што ће претходно неколико дана надзорати кућу оштећеног како би са сигурношћу утврдили да ће оштећени бити у кући у тренутку извршења кривичног дела, обзиром да је његово присуство били неопходно да би им открио места на којима у кући држи злато и новац, као и разлога да би од њега одузели златан накит који је носио на себи,
- да је тај претходни договор укључивао и план да сва тројица обију кућу оштећеног на тај начин што ће поломити кухињски прозор, који је најмање видљив са улице и најудаљенији од спаваће собе оштећеног,
- да су према претходном договору такође међусобно поделили улоге и то тако што је улога оптуженог Краснићија била да изврши преметачину дела куће који је ближи улазним вратима и да истовремено води рачуна да неко не нађе, док су улоге оптуженог Бејзака и Николића биле да одмах по уласку у кућу оду у спаваћу собу оштећеног и да га применом физичке силе принуде да им преда златан накит који је носио на себи и да им открије где држи преостало злато и новац, а да након проналaska новца и злата, оштећеног лише живота да би отклонили сваку могућност

да их оштетени током извршења кривичног дела евентуално препозна, позове помоћ и тако их спречи у вршењу кривичног дела или њихов иднетитет накнадно открије организма кривичног гоњења,

- да су према претходно постигнутом договору, у ноћи између 04.01. и 05.01.2014. године, у временском периоду између 22,00 часа и 02,00 часа, дошли до куће оштећеног [REDACTED], шрафцигером поломили прозор на кухињи, сва тројица ушла у кућу, након чега је оптужени Краснићи вршио преметачину у делу куће који је ближи улазним вратима и истовремено пазио да неко не нађе, док су се оптужени Бејзак и Николић одмах по уласку у кућу, упутили у спаваћу собу оштећеног, чији положај им је био познат због Николићевих ранијих сазнања, где су затекли оштећеног како лежи у кревету, те су најпре без примене силе од њега захтевали да им преда новац и злато, а када је исти то одбио, пришли му док је лежао у кревету и заједничким деловањем га лишили живота на тај начин што је један од њих бежичним телефоном оштећеном задао више удараца у пределу чела истовремено захтевајући да оштећени каже где је скривен златан накит и новац, а када је оштећени због задобијених повреда почeo да виче и да дозива у помоћ, један од њих је оштећеном ставио јастук преко лица и снажно га притискао, што је након око једног минута довело до смрти оштећеног, а након што је оштећени престао да даје знаке живота, са његовог тела су скинули златан накит, а потом сва тројица наставила преметачину по кући на који начин су пронашли преостали златан накит и новац, као и мобилни телефон марке "Samsung", са којима су напустили лице места, након чега су отишли за Београд, где су у циљу прикривања дела, мобилни телефон оштећеног оставили на клупи на аутобуској станици на Зеленом венцу, одузети златан накит продали, и тако добијени новац уз готов новац који су одузели из куће, међусобно поделили на три једнака дела.

Дакле, након спроведеног доказног поступка и оцене доказа у складу са чл.16 ЗКП, суд је несумњиво утврдио да се у радњама оптужених Бидаима Краснићија, Емрана Бејзака и Немање Николића, стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у вези чл.33 КЗ, које су оптужени извршили у времену, на месту и на начин који су ближе описаны у изреци пресуде, коју је суд ускладио са чињеничним стањем утврђеним током главног претреса и језички је уобличио.

Наиме, суд супротно наводима завршне речи одбране, налази да у конкретном случају нема места правној квалификацији из чл.204 КЗ на коју су се брачници позивали с обзиром да је у конкретном случају несумњиво утврђено да је оштећени ~~члан~~ члан 114 КЗ ишен живота при извршењу кривичног дела разбојништва, што је суд претходно детаљно анализирао у сваком сегменту, па с тога околност што је кућа оштећеног обијена (што је део радње извршења предвиђене у чл.204 ст.1 тач.1 КЗ) није од утицаја на правну квалификацију јер је током доказног поступка утврђено да су оптужени осим радње обијања предузели и друге радње које су детаљно наведене у изреци пресуде, а представљају законска обележја кривичног дела чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у вези чл.33 КЗ. При томе суд налази да су радње оптужених сагласно њиховом претходном договору, међусобно следиле једна другу и то и пре извршења кривичног дела, током извршења кривичног дела и након извршења, и да су се међусобно надовезивале на начин да дају природну и логичну целину извршења дела, а што јасно упућује на закључак да су оптужени Краснићи, Бејзак и Николић, предметно кривично дело

хтели и као своје и као заједничко, односно да су поступали као саизвршиоци у смислу одредбе чл.33 КЗ.

Ценећи кривицу оптужених у складу са одредбама чл.22 и чл.25 КЗ, суд је нашао да су оптужени у време извршења кривичних дела били урачунљиви, свесни радњи које су предузели, да су њихово извршење и хтели, те да им је било познато да је лишавање живота другог лица, законом строго забрањено. Наиме, суд је одлучујући о психичком односу оптужених према делу, ценио све радње које су оптужени предузимали пре, током и након инкриминисаног догађаја, а посебно њихов претходно постигнут договор и план да кривично дело изврше у тренутку када је оштећени [REDACTED] код куће. Дакле, имајући у виду чињенично стање које је утврђено током доказног поступка, суд је нашао да је код оптужених и пре уласка у кућу оштећеног, постојала намера да применом сile од оштећеног одузму злато и новац и да га након тога лише живота, а све у циљу спречавања њиховог откривања као извршилаца, што уминиљај сваког од оптужених понаособ у односу на предметно кривично дело, опредељује као директан. Изводећи овакав закључак суд је имао у виду да је основни циљ оптужених било извршење кривичног дела разбојништва односно да применом сile од оштећеног одузму златан накит и новац, али да су оптужени као начин постизања тог циља, одлучили да оштећеног лише живота да би на тај начин прикрили извршење кривичног дела и своје учешће у њему. По налажењу поступајућег већа напред изнети закључак односи се и на оптуженог Краснићија за којег је фактички било неспорно да није учествовао у самој радњи лишавања живота оштећеног. Наиме, с обзиром да је током доказног поступка несумњиво утврђено да је оптужени Краснићи најпре учествовао у постизању претходног договора да оштећеног лице живота, а након тога и у сваком сегменту извршења кривичног дела, то је суд оценио да је и код њега постојала и свест и хтење за извршење кривичног дела из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у вези чл.33 КЗ. Поред наведеног овакав закључак суда потврђује и начин расподеле противправне имовинске користи између оптужених - на три једнака дела, који јасно указује да је између оптужених постојала сагласност да су њихови доприноси и учешће у извршењу кривичног дела, а самим тим и у последици, заједнички и једнаки. Такође, наведени закључак потврђује и чињеница да оптужени Краснићи ни једним својим поступком није ни покушао да оптужене Бејзака и Николића одврати или спречи да оштећеног лише живота.

Заузимајући напред изнети став о психичком односу оптужених Краснићија, Бејзака и Николића према извршеном кривичном делу, суд је посебно ценио чињеницу да током доказног поступка није утврђено ко је предузeo појединачне радње (задавање удараца и гашење оштећеног) које су имале за директну последицу смрт оштећеног односно да ли је оптужени Бејзак задавао ударце оштећеном, а оптужени Николић га гушио јастуком или обрнуто. Дакле, иако индивидуализација конкретних радњи у примени сile (тј.који оптужени је тачно задао који ударац, притискао јастук сам или обојица заједно и сл.) практично није била могућа, суд је наведену околност ценио у вези са усклађеним предузимањем свих планираних радњи током целог инкриминисаног догађаја од стране оптужених, па је нашао да су и оптужени Бејзак и оптужени Николић прихватали радње оног другог као своје и као заједничке, а оптужени Краснићи њихово заједничко деловање као своје, што је све несумњиво било израз њихове заједничке воље.

Будући да није било околности које би искључивале кривицу оптужених, Бидаим Краснићи, Емран Бејзак и Немања Николић оглашени су кривим за извршење кривичног дела тешко

убиство у саизвршилаштву из чл.114 ст.1 тач.4 КЗ у вези чл.33 КЗ.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју треба применити према оптуженима суд је у складу са одредбом чл.54 КЗ ценио све околности које могу бити од утицаја, па је као олакшавајуће околности оптуженом Бидаиму Краснићију узео у обзир чињеницу да је отац двоје малолетне деце и да је у време извршења кривичног дела имао 24 године, односно да је реч о младој особи, док му је као отежавајућу околност посебно ценио његов ранији живот односно да је до сада четири пута осуђиван и то сваки пут за кривична дела против имовине која су фактички истоврсна са кривичним делом за које му је у овом поступку суђено обзиром да је предметно кривично дело извршено у намери прибављања противправне имовинске користи. Оптуженом Емрану Бејзаку суд је као олакшавајућу околност узео у обзир чињеницу да је отац једног малолетног детета и да је у време извршења кривичног дела имао 24 године, док му је као отежавајуће околности ценио ранији живот односно чињеницу да је раније осуђен за кривично дело против имовине, односно за кривично дело које је фактички истоврсно са кривичним делом за које му је у овом поступку суђено јер је исто извршено у намери прибављања противправне имовинске користи. Што се тиче оптуженог Николића суд је као отежавајућу околност ценио његов ранији живот односно да је до сада два пута осуђиван због кривичних дела против имовине, коју околност је суд ценио на исти начин као и у погледу оптужених Краснићија и Бејзака односно да је реч о кривичним делима која су фактички истоврсна са предметним кривичним делом. Поред тога суд је у погледу оптуженог Николића посебан значај дао његовом непосредном доприносу у извршењу предметног кривичног дела, који се огледао у томе што је Николић практично био иницијатор истог односно обзиром да је Николић злоупотребио познанство и претходни боравак у кући сада [REDACTED] за прикупљање информација неопходних за извршење кривичног дела. Олакшавајућих околности на страни оптуженог Николића није било. Такође, суд је у односу на сваког од оптужених као отежавајућу околност посебно ценио што су кривично дело извршили према старијој особи, која је инвалид и хронични болесник, а што су сви оптужени знали, па наведена чињеница указује на безобзирност оптужених при вршењу кривичног дела.

Ценећи све изнете околности и дајући им адекватан значај, суд је применом одредбе чл.45 КЗ оптуженом Бидаиму Краснићију изрекао казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, оптуженом Емрану Бејзаку казну затвора у трајању од 16 (шеснаест) година, а оптуженом Немањи Николићу казну затвора у трајању од 18 (осамнаест) година, одређујући у складу са одредбом чл.63 КЗ и то у погледу сваког оптуженог понаособ, да ће им се у изречене казне затвора, урачунати време које су провели у притвору и то оптуженима Бидаиму Краснићију и Емрану Бејзаку време проведено у притвору почев од 07.03.2014. године, када су обојица лишена слободе, а према оптуженом Немањи Николићу, време проведено у притвору почев од 08.03.2014. године, када је лишен слободе, па до њиховог упућивања у установу за издржавање казни затвора.

Суд сматра да су изречене казне затвора, у потпуности примерене свим отежавајућим и олакшавајућим околностима, степену кривице оптужених Краснићија, Бејзака и Николића, њиховим улогама и појединачним доприносима у извршењу кривичног дела и околностима под којима су предметно кривично дело извршили, оцењујући да се овако одмереним казнама у довољној мери изражава и друштвена осуда за предметно кривично дело. Следствено наведеном, суд сматра и да ће изречене казне утицати на оптужене на жељени начин и да ће с

тога бити остварена како општа сврха изрицања кривичних санкција тако и сврха кажњавања, а све у складу са одредбама чл.4 и чл.42 КЗ.

Имајући у виду да је несумњиво утврђено да су оптужени продајом злата које су одузели током извршења предметног кривичног дела прибавили укупно 68.229,00 динара, то је суд у складу са одредбама чл.91 и чл.92 КЗ одредио да се од сваког од оптужених има одузети по једна трећина наведеног износа односно по 22.743,00 динара, будући да је несумњиво утврђено да су оптужени овако прибављену противправну имовинску корист међусобно поделили на три једнака дела. Доносећи овакву одлуку суд је имао у виду да су се оптужени различито изјашњавали о износима готовог новца који су критичне ноћи одузели из куће оштећеног, а како није било доказа из којих би се са сигурношћу могло утврдити о ком износу је тачно реч, то је суд из изреке изоставио износе наведене у оптужници (око 12.000,00 динара и 150 евра) и од оптужених одузео само противправну имовинску корист чији износ је несумњиво утврђен из рачуна "Златарне Цеље" и "Progold Partner".

При доношењу одлуке о трошковима кривичног поступка, суд је имао у виду имовинске прилике оптужених које је оценио као лоше обзиром да су сви оптужени били без сталних послова и пре хапшења и одређивања притвора, с тим да је у погледу оптужених Краснићија и Бејзака, суд узео у обзир и његово породично стање односно околност да је Бејзак отац једног малолетног детета, а Краснићи отац двоје малолетње деце, па је стављајући све наведене окопности у контекст са дужинама затворских казни које су оптуженима изречене и чињеницом да им је свој тројици по пресуђењу притвор продужен, оценио да би плаћање трошкова кривичног поступка, па макар то били и делимични трошкови, довело у питање егзистенцију оптужених из којих разлога их је у складу са одредбом чл.264 ст.4 ЗКП суд ослободио ове дужности у целости.

Из напред наведених разлога одлучено је као у изреци.

**Записничар
Јелена Радовановић**

**Председник већа- судија
Зоран Ђорђевић**

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ
Против ове пресуде дозвољена
је жалба Апелационом суду у
Београду у року од 15 дана од
пријема писменог преписа исте,
а преко овога суда.